

Giới thiệu Lắng Nghe Em Nói!

Thể loại: Ngôn tình, mạt thế, nữ phụ văn,....

Nguyễn Như Nguyệt không ngờ khi cô xuyên không lại trở thành người phụ nữ mang thai vừa mới ly hôn. Nhưng điều đó cũng không khiến cô mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Truyện kể về một cô gái đất bánh bao bao nhò chạy trốn, giết tang thi, ngược chồng cũ, đánh tiểu tam..

Mời các bạn theo dõi và đón đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Bắt đầu

Nguyễn Như Nguyệt sinh ra trong một gia đình rất bình thường, mẹ cô là giáo viên tiểu học, cha cô làm bác sĩ, cô còn có một đứa em gái nhỏ hơn 10 tuổi. Gia đình luôn hòa thuận vui vẻ, cuộc sống bao năm trôi qua đều rất yên bình, chậm rãi chậm rãi....

Cô không xinh đẹp, dáng người tầm trung, nói thẳng ra là có hơi béo, nhưng bù lại Như Nguyệt có một đôi mắt bồ câu sáng, cái mũi nho nhỏ không cao lắm, đôi môi trái tim xinh xinh, nước da trắng nõn, nhìn thoáng qua là một cô mập ưa nhìn. Như Nguyệt tốt nghiệp đại học y chuyên ngành điều dưỡng, cô đã thực tập tại bệnh viện đa khoa thành phố hơn một năm, cô là một người khéo ăn nói, thích pha trò, tất cả bệnh nhân và người làm trong bệnh viện đều rất thích cô.

Như Nguyệt nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ bình yên trôi qua như vậy: được nhận vào làm chính thức, có lương tran trải cuộc sống, báo hiếu cho cha mẹ, sau này sẽ tìm một người đàn ông tốt lập gia đình, có vài tiểu bánh bao xinh xắn.... Nhưng đời không như mơ, bánh xe vận mệnh vẫn tiếp tục chạy, cái gì nên đến thì sẽ đến, kiếp nạn của cô cũng chậm rãi bắt đầu, liệu đây là tình kiếp hay tử kiếp.....

---Bắt đầu----

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1-2: Mơ hồ

Reng.....reng....reng.....

"Alo.." Chất giọng êm ái như tiếng nước chảy vang lên. Một cô gái mập mập đang ngồi trên chiếc giường xanh nhạt với gương mặt ngái ngủ.

Như Nguyệt hôm nay không cần đến bệnh viện, được một ngày nghỉ cô tưởng rằng mình sẽ được nướng trên chiếc giường yêu quý lâu thêm một chút, nhưng tiếc rằng Chu Công có việc phải đi và đã chán khi đánh cờ với cô rồi.

"Là anh" Giọng nam cọt nhả phía đầu giường vang lên.

"Àc, Lão Tiền, có chuyện gì?"

Lão Tiền, biệt danh mà cô đã đặt cho ông anh họ khó ưa của cô, vì lão rất hám tiền, mở miệng ra là tiền. Tên Thật của lão là Nguyễn Thịnh Anh, 26 tuổi, đang là giám đốc thiết kế đồ họa của một tập đoàn bất động sản bên R quốc. Hai tháng trước là ngày đại họ của ông Nguyễn, ông nội của cô, nên anh ta mới vác mặt về nước. Tính tình khó ưa, khéo kiệt bủn xỉn, thích đùa cợt người khác,.....

"Cho cưng 15p, lập tức chạy ra sân bay cho anh" Đầu dây bên kia lại vang lên.

"Hả.., ra sân bay làm gì, anh tình bắt cóc em sao...?" Như Nguyệt bĩu môi hỏi

"Em nói chuyện không dùng não sao, đừng nhiều lời, chuyện gấp.." Lần này không còn kiêu ăn nói cợt nhả nữa, cô nhận ra ông anh mình đang rất nghiêm túc.

"Em qua liền..."

Như Nguyệt chạy vội vào nhà vệ sinh, chỉ mất 5p cô lại chạy ào ra, vớ đại cái áo, cầm nhanh cái quần, dùng tốc độ sét đánh mặc vào. Lấy cặp, mang dép, khóa cửa,... một loạt động tác diễn ra không gấp khúc.

Cô nhanh chóng chạy xuống lầu, qua đường vì trạm xe bus ở phía bên kia. Như Nguyệt không ở cùng với gia đình, từ nhỏ cô đã được dạy phải mạnh mẽ, phải biết tự lập, cho nên cô thuê một tầng lầu của một quán café, tầng lầu có cầu thang riêng nên cô không cần mỗi lần ra vào là phải lượn trước mặt người khác....

Kết....rầm.....

"Aaaaaaa..aaa....aa"

.....

.....

Hình ảnh cuối cùng mà cô nhìn thấy, chính là chiếc xe tải mất lái chạy như bay về hướng cô.....

"Đúng là ngu xuẩn"

"Cô ta vì quá yêu cậu thôi, Úc"

"Tôi chỉ thấy quá kinh tởm thôi, cậu không cần bày vẽ mặt thương hại đó, cô ta sống rất dai, không chết nổi đâu..."

Trong mơ hồ, cô nghe có giọng nói, hình như là hai người đàn ông đang trao đổi gì đó với nhau...A.. đau quá, cả người đều đau ê ẩm, cổ họng như bị ai bóp chặt, cảm giác khó thở như bị ai đè lên ngực.....Chỉ bị xe tông thôi, chả lẽ là gãy xương cả người...????

Như Nguyệt cố gắng mở thật to mắt, trước mặt không phải hình ảnh phòng bệnh mà cô vừa mới tưởng tượng ra mà là một trần nhà màu vàng nhạt, được trang trí rất nhiều chùm đèn hình trái tim, rất đẹp. Cô không phải nằm ở bệnh viện sao, bị tông xe mà còn được đưa đi đâu??

"Nha.... Tỉnh?" Một giọng nam lạnh lùng trầm thấp vang lên.

"Ừ ư, cô ấy tỉnh rồi sao?" Lại thêm một giọng nói nữa vang lên, giọng lần này cũng là giọng nam nhưng mang theo ý cười đùa, hoàn toàn khác với giọng trước đó. Làm cho cô liên tưởng tới ông anh trời đánh nhà mình.

"Ở đây không có chuyện của cậu, rút về đi"

"Ây nha, tôi còn muốn xem náo nhiệt..."

"CÚT..."

"Được rồi, tên mặt than đáng ghét, vậy mà nặng lời với người ta, ư ư ư, Tiểu Nguyệt Nguyệt, nghỉ ngơi cho khỏe nha.."

"....." Gân xanh trên trán cô giật giật, Tiểu Nguyệt Nguyệt??? Cái quỷ gì vậy?

"Cô còn muốn tiếp tục giả vờ? Tôi không có nhiều kiên nhẫn với cô đâu.." Người đàn ông còn ở lại lạnh giọng nói.

".....???" Hở??

"Đón ly hôn tôi để đây, cô nhanh chóng ký đi, đừng để tôi phải mạnh tay.." Lời nói còn quá đáng hơn lúc nãy.

"....?" Anh ta bị điên sao? Hay do cô bị tông xe mà người ta chớ nhằm tới bệnh viện tâm thần???

"HỦ..." Rầm. Sau tiếng hù lạnh là tiếng đóng cửa mạnh.

"....." Móa!!!

Phải mất tầm 30p sau cô mới lấy lại tinh thần, Như Nguyệt dùng hai tay đỡ thân mình sau đó ngồi dậy. Cô im lặng đánh giá căn phòng, là một căn phòng ngủ khá rộng, được thiết kế rất thanh nhã, nó được sơn màu vàng nhạt rất ấm áp, cái giường cô đang nằm được thiết kế theo phong cách Châu Âu, đầu giường còn treo một bức ảnh cười....Khoang!!! ảnh cười??

Như Nguyệt quay phác lại nhìn chăm chăm vào bức ảnh, trên ảnh là đôi cô dâu chú rể với động tác ôm eo, nhưng nhìn thế nào cũng thấy tư thế của chú rể có chút miễn cưỡng, ngược lại, cô dâu có vẻ rất vui, cô ấy nở nụ cười ngọt ngào, nét mặt chứa đầy vẻ hạnh phúc. Nhìn qua chú rể, đó là một diện mạo vô cùng tuấn tú, anh ta có đôi mắt hẹp dài sắc lạnh, khuôn mặt cứng ngắt lạnh nhạt....

Chụp ảnh cưới mà bày ra bộ mặt này??

Khuôn mặt của chú rể cô cũng có ấn tượng, đó không phải là tên điên lúc này sao, cho dù cô chỉ mơ hồ nhìn thoáng qua. Nhưng cô khẳng định đó là anh ta.

Đơn ly hôn.... Như Nguyệt hít sâu một hơi, cô đưa tay vỗ ngực mình để lấy lại bình tĩnh, nhưng chỉ vỗ hai cái cô liền dừng lại, về mặt chết lặng nhìn xuống dưới....

Có mùi cũng nhận ra được đây không phải là thân thể của cô. Bộ ngực cao vút này, cái eo nhỏ nhắn này, bàn tay khéo léo này....aaaaaaa.

Như Nguyệt dùng cả sức bú sữa mẹ lao đảo đứng lên, vừa vịn vào tường vừa đi đến bên căn phòng nhỏ bên hông phòng ngủ, nơi mà cô nghĩ có thể là phòng vệ sinh. Cô đoán rất chuẩn, nó là nhà tắm cũng như nhà vệ sinh, rất may bên trong có cái gương rất to, nó giúp cô nhìn rõ bộ dáng hiện tại của mình,...

Trước gương là một cô gái tầm khoảng 25 26 tuổi, vô cùng xinh đẹp, cho dù sắt mặt tái nhợt như người chết cũng không che dấu được vẻ đẹp tựa điêu khắc của cô ta. Như Nguyệt đưa tay chạm vào ngực, cô gái trong gương cũng làm theo. Như Nguyệt cứng ngắt quay cổ, cô gái cũng cứng ngắt quay cổ theo...Cô im lặng nhìn chằm chằm vào cô gái, và cô nhận ra một điều, cô gái xinh đẹp này không phải là cô dâu trong bức ảnh cưới đó sao...

Đơn ly hôn...người đàn ông...chú rể cô dâu...bức ảnh cưới...Đau quá, đầu cô như muốn nổ tung. Như Nguyệt cố chống đỡ cơn đau như búa nện, đi nhanh về chiếc giường, cuối cùng cũng đến cựa chạn, cô nặng nề té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chuyện cũ

Thời điểm Nguyễn Như Nguyệt tỉnh lại xung quanh đã tối đen như mực, tình trạng tới mức đáng sợ. Cô chằm chằm ngồi dậy, về mặt chết lặng mở đèn ngủ lên, tức khắc trong nháy mắt ánh sáng yếu ớt bao trùm lấy thân thể cô. Như Nguyệt vẫn im lặng như cũ, cô ngồi xuống nền nhà, chôn mặt vào đầu gối, cả người toát lên vẻ thê lương.

Bây giờ không nên gọi cô là Nguyễn Như Nguyệt nữa, mà phải gọi là Uông Hi Nguyệt. Đúng, Uông Hi Nguyệt, tên mà thân thể cô đang sử dụng. Vì sao cô lại toát lên vẻ bi thương như vậy? Là vì cô bị khối thân thể này ảnh hưởng, câu chuyện của Hi Nguyệt đối với cô mà nói chính là một câu chuyện vừa buồn cười vừa thê lương.

Trong lúc hôn mê cô đã tiếp nhận ký ức của thân thể cô gái xinh đẹp tựa như thiên sứ này, tên cô ta là Uông Hi Nguyệt, 25 tuổi, đã kết hôn, à không, là đã từng kết hôn mới đúng. Cô ta là đại tiểu thư của tập đoàn Uông thị, từ nhỏ sinh ra đã ngâm thia vàng, xung quanh luôn tràn đầy nịnh hót, vì vậy tính cách của cô ta rất kiêu ngạo, thích gây sự chú ý. Tuy vẻ bề ngoài kiêu kì nhưng kì thực Hi Nguyệt là một cô gái sống rất tình cảm, cô ta che dấu sự yếu đuối của bản thân bằng vẻ ngoài của một tiểu thư hống hách.

Uông Hi Nguyệt biết yêu từ lúc 15 tuổi, cô ta yêu điên dại một người đàn ông tên Tần Úc, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Úc thị, hơn cô ta 3 tuổi. Cô ta yêu Tần Úc một cách điên cuồng, yêu đến mất lí trí. Đó chính là nguyên nhân dẫn tới những chuỗi ngày tương lai bất hạnh của cô ta.

Năm Uông Hi Nguyệt 22 tuổi, Tần Úc 25 tuổi, trong một buổi dạ hội cô ta bỏ thuốc Tần Húc, khiến anh ta lên giường với cô ta. Sau đó thiết kế để cho Ba Uông cùng mẹ của Tần Úc nhìn thấy, nhưng kế hoạch đổ vỡ khi mọi người biết đó thật ra là một âm mưu, dù sao cô ta chỉ là một vị tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, làm sao có thể lập ra một kế hoạch tỉ mỉ mà không để lại dấu vết gì. Tất nhiên là Tần Úc sẽ không chịu trách nhiệm, cái này là do Uông Hi Nguyệt tự làm tự chịu.

Chuyện đến đây vẫn chưa kết thúc, 1 tháng sau khi việc bỏ thuốc xảy ra, ba Uông gặp tai nạn xe rồi qua đời, trước khi chết ông còn ép Tần Úc kết hôn với Uông Hi Nguyệt, ba Uông từng là ân nhân của nhà họ Tần, cũng từng đã cứu mạng Tần Úc hai lần. Cho nên anh ta không thể cự tuyệt ông, trước khi nhắm mắt để bù đắp cho Tần Úc, ba Uông giao toàn bộ Uông gia cho anh ta quản lý.

Sau khi ba Uông qua đời, Tần Úc cùng Uông Hi Nguyệt tổ chức hôn lễ, hôn lễ sang trọng bậc nhất, nhưng không phải ai cũng vui vẻ, có người cười trong hạnh phúc, có kẻ lạnh nhạt chán ghét trong lòng.

Đêm tân hôn vì sợ Tần Úc không động vào mình, Uông Hi Nguyệt tiếp tục giờ trò cũ, bỏ thuốc vào rượu giao bôi, điều này càng khiến Tần Úc chán ghét cô ta hơn.

Kết hôn ba năm, ba năm sống trong sự lạnh lẽo, Tần Úc rất hiếm khi trở về căn nhà của hai người, những tưởng tượng tốt đẹp trong tương lai mà Uông Hi Nguyệt ao ước, dần dần bị sụp. Cô ta dùng mọi thủ đoạn, từ việc lợi dụng mẹ Tần, ơn cứu mạng, tự sát cho đến việc mang thai giả,...để có thể giữ chân Tần Úc được lâu hơn. Những việc làm này không những không có hiệu quả mà còn khiến cho Tần Úc đối với cô ta từ lạnh nhạt chán ghét chuyển thành lạnh lùng khinh thường.

Quan hệ vì điều này cứ tiếp tục tới ba năm cho đến khi công ty Tần Úc tuyển chọn đợt nhân viên mới, lúc đó anh ta đã bị hấp dẫn bởi một cô gái mới tốt nghiệp đại học không bao lâu. Tên cô ta là Trịnh Thu Uyên, gia cảnh bình thường, vẻ ngoài chính là loại trong sáng ngây thơ không hiểu sự đời.

Có một lần Uông Hi Nguyệt chạy đến công ty Tần Úc xoạt độ hảo cảm, bất ngờ bắt gặp anh ta đang ép Trịnh Thư Uyển vào góc tường, tư thế hai người cực kỳ ám muội. Uông Hi Nguyệt lập tức máu dồn lên não, chạy ngay đến làm âm lên, cuối cùng bị Trịnh Thư Uyển "không cẩn thận" xô ngã; đầu của Uông Hi Nguyệt đập mạnh vào tường, hôn mê bất tỉnh.

Khi cô ta tỉnh lại, không những không nhận được lời hỏi thăm chăm sóc đặc biệt từ người thân ngược lại chỉ nhận được sự thờ ơ lạnh nhạt. Mà những điều này, đều xuất phát từ mẹ Tần. Vì sao? Vì lúc đó chính là thời điểm Uông Hi Nguyệt báo tin giả có thai, mẹ Tần rất mong đứa cháu nội này, nhưng cô ta lại gạt bà, bà sao có thể chấp nhận được. Khi đó, Uông Hi Nguyệt biết mình xong rồi, cả mẹ Tần cũng đã từ bỏ cô ta rồi.

Tuy nhiên ngay sau đó, Uông Hi Nguyệt lập tức quỳ gối khóc cầu xin mẹ Tần, vừa kể khổ vừa nhắc lại ơn cứu mạng của ba Uông, cuối cùng mẹ Tần đành chấp nhận tha thứ cho cô ta.

Mẹ Tần tha thứ nhưng không có nghĩa Tần Úc cũng vậy, ngay tại đêm hôm đó anh ta lập tức dọn đồ ra khỏi căn nhà của hai người, nể tình ba Uông có ơn cứu mạng, anh ta không hề nhắc tới chuyện ly hôn. Cho đến khi Uông Hi Nguyệt ra viện anh ta cũng chưa từng xuất hiện.

Uông Hi Nguyệt biết tình hình của mình giờ đây không ổn, cho nên cô ta cụp đuôi làm người, không đi gây chuyện, cả việc bị Trịnh Thư Uyển đẩy ngã cũng đồng ý bỏ qua.

Câu chuyện vẫn tiếp diễn, tình cảm của Tần Úc đối với Trịnh Thư Uyển cũng có sự chuyển biến rõ rệt, từ cảm thấy thú vị chuyển qua coi trọng. Anh ta bị tính cách hậu đậu một cách ngây thơ của cô ta hấp dẫn, bị vẻ bề ngoài là tiểu bạch thỏ nhỏ nhẹ bên trong là con rùa cứng đầu, bị cái tính cách tỉ mỉ, lòng tốt bụng thích nghĩ tới cảm nhận của người khác của cô ta làm cảm động. Tần Úc bắt đầu coi trọng Trịnh Thư Uyển từ lúc nào không hay.

Những chuyện này Uông Hi Nguyệt vẫn không hay biết. Cho đến một ngày Tần Úc có một buổi xã giao với bên đối tác làm ăn, anh ta uống khá nhiều, cũng đã say mất rồi, vừa hay nhà hàng bọn họ dùng bữa cũng là nhà hàng Uông Hi Nguyệt đang ăn tối. Vị thư ký của Tần Úc biết Uông Hi Nguyệt, tuy biết boss mình không thích người vợ này, nhưng họ vẫn là vợ chồng, cho nên anh ta thoải mái giao Tần Úc cho Uông Hi Nguyệt mang về.

Trong cơn say Tần Úc không ngừng gọi tên Trịnh Thư Uyển, điều này khiến Uông Hi Nguyệt gần như phát điên. Cô ta nhanh chóng mang Tần Úc về nhà, cởi đồ, bón thuốc cho anh ta.....

Sáng hôm đó khi Tần Úc tỉnh lại, anh ta cảm thấy buồn nôn chết đi được, vốn dĩ muốn ném cho Uông Hi Nguyệt một tấm thẻ rồi nhanh chóng rời đi, ai ngờ cô ta lại phát sốt. Bất đắc dĩ phải giúp cô ta gọi bác sĩ, trong lúc Uông Hi Nguyệt hôn mê, Tần Úc đã soạn xong bản ly hôn, lần này anh ta thật sự chịu không nổi nữa, cứ nghĩ tới việc phải sống hết quãng đời với Uông Hi Nguyệt, Tần Úc hận không thể bóp chết cô.

Mà lúc Nguyễn Như Nguyệt cô đây xuyên vào, tình tiết câu chuyện đã đến đoạn này.

Ha ha!

Người ta xuyên qua chỉ tiếp nhận kí ức về quá khứ và hiện tại của nguyên chủ, cô đây chả những tiếp hết từ đầu đến đuôi mà còn tiếp luôn chuyện của tương lai.

Mẹ nó! Ai ra đây giải thích dùm đi.

Nguyễn Như Nguyệt mạnh mẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt ưu thương nhìn trần nhà. Số phận của Uông Hi Nguyệt cũng quá bi đát đi a, đây rõ ràng là motip tiêu thuyết ngôn tình tông tài, mà Uông Hi Nguyệt chính là vị nữ phụ làm nền cho tình yêu của nam nữ chính.

Nếu câu chuyện dừng ở đây thì hay biết mấy, nhưng vẫn chưa hết đâu a, đoạn sau càng gây cân hơn, gây cân đến độ cô muốn đâm đầu tự sát!

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tương lai

Tần Úc mạnh mẽ ly hôn với Uông Hi Nguyệt, cô ta hiện tại chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, làm sao chống lại cả tập đoàn Tần Uông thị (ba Uông đã giao Uông gia cho Tần Úc quản lý). Nếu là lúc trước, chắc chắn sẽ có người ra tay giúp cô ta, nhưng nhân tâm khó dò, thuộc hạ lẫn bạn cũ của ba Uông đều bị Tần Úc thu vào tay, nhưng nguyên nhân chính vẫn là những hành động của Uông Hi Nguyệt đã khiến cho họ lạnh tâm.

Sau khi ly hôn 2 tháng, Uông Hi Nguyệt phát hiện mình mang thai, cô ta lập tức cầm giấy khám thai mang đến công ty Tần Úc làm âm ỉ, bắt anh ta phải nhận mẹ con cô ta về Tần gia. Tần Úc không còn cách nào đành bảo cô ta trở về tìm mẹ Tần, nói mình sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng không may, Uông Hi Nguyệt lại "Bất cẩn" ngã cầu thang, sảy thai.

"....." Như Nguyệt lạnh lùng cười khê.

"Bất cẩn ngã" a ha, người khác không biết, nhưng cô lại có thể chắc chắn một điều, Uông Hi Nguyệt không phải bất cẩn, mà có người đã hại cô ta. Trong ký ức tương lai của Uông Hi Nguyệt, khi cô ta làm náo loạn một trận trong phòng làm việc của Tần Úc xong, sau khi nhận được câu trả lời vừa

lòng từ anh ta, Uông Hi Nguyệt vui vẻ trở ra, khi đi gần đến thang máy thì có người gọi cô ta lại, cô ta chỉ nghe được giọng nói của người đó, giọng nữ khá trầm, thuyết minh kẻ đó đang cố gắng thay đổi giọng nói của mình. Kẻ đó nói "Uông tiểu thư thật mặt dày, lại thích đi cướp bạn trai người khác", đó chính là nguyên nhân khiến Uông Hi Nguyệt nổi giận bùng bùng đi về nơi giọng nói phát ra. Nó phát ra từ sau cánh cửa cầu thang thoát hiểm. Khi đó Uông Hi Nguyệt chỉ lo tìm kiếm kẻ làm bẩn tai mình nên cô ta đã không để ý xung quanh, ngay khi cô ta mở cửa bước vào đi đến mép cầu thang nhìn xuống tìm kiếm, thì đằng sau đột nhiên có cổ lực đạo đem cô ta đẩy xuống dưới. Uông Hi Nguyệt chẳng những mất đi đứa con mà cả chân bên trái cũng phải chịu di chứng suốt đời.

Sắp xếp lại kí ức trong đầu, Như Nguyệt hít mắt phân tích, người muốn hại Uông Hi Nguyệt nhiều không đếm xuể, tính trong công ty Tần thị đã lên đến vài chục người, đa phần đều là nữ [Hi: mọi người chắc hiểu rồi ha], chắc chắn đối tượng đã ở bên ngoài phòng làm việc của Tần Úc khi anh ta cùng đôi co với Uông Hi Nguyệt, biết cô ta đã mang thai, sự hiện diện của đứa bé uy hiếp tới sự tồn tại của kẻ đó. Là ai??

Như Nguyệt nặng nề thở hắt ra, giờ cô tìm kiếm kẻ đó cũng không ít gì, vì hiện tại cô đã xuyên vào trong thân thể Uông Hi Nguyệt, chắc chắn sẽ không hòng nào mà chạy tới công ty Tần Úc làm loạn, càng không muốn để anh ta chịu trách nhiệm, vậy kẻ đó cũng không có lý do để làm chuyện xấu.

Cô cũng rất muốn quay trở về thân thể của mình, ở thế giới đó cô vẫn còn có cha mẹ, em gái, họ hàng, bạn bè. Những người yêu thương cô hết mực, không biết khi nghe tin cô bị tai nạn, họ sẽ thương tâm tới mức nào, nghĩ tới đây hóc mắt cô lập tức hồng. Hiện tại cô chỉ có thể suy đoán: một là mình đã chết, hai là mình còn sống nhưng vẫn hôn mê và linh hồn bị kéo tới đây. Nếu thuộc dạng thứ hai vậy nghĩa là cô còn cơ hội quay về, nhưng cô không muốn liều lĩnh, cũng sẽ không học đám tiểu thuyết kia mà đi tự sát. Tốt nhất hiện tại nên ở lại đây quan sát một đoạn thời gian rồi tính tiếp.

Cô nhẹ nhàng vươn tay lên xoa huyết thái dương lấy lại bình tĩnh, rồi chậm chạp đứng lên, thân thể cô chao đảo vài cái, sau khi lấy lại cân bằng Như Nguyệt dựa theo ký ức nguyên chủ lần mò ra khỏi phòng, đi tới phòng bếp.

Thân thể này hiện tại rất yếu, nhìn đồng hồ giờ đã 19h, nghĩa là nguyên một ngày nay cô chưa ăn gì. Cô lục lọi phòng bếp, phát hiện ngoại trừ có 1 bình sữa tươi trong tủ lạnh, vài cái bánh mì khô còn thêm một đồng bìa rượu. Như Nguyệt nhu nhu cái mũi, cảm khái Uông Hi Nguyệt sống cũng quá cầu thả đi.

Uông Hi Nguyệt dù gì cũng là tiểu thư Uông gia, cựu phu nhân của tập đoàn Tần thị, ấy vậy mà trong nhà lại không có đến một người giúp việc. Haizz thảm quá nha!

Không phải là Uông Hi Nguyệt không có tiền, cô ta cũng có thể coi là một phú bà giàu có, tài sản của ba Uông để lại cộng thêm tiền bồi thường sau khi ly hôn của Tần thị, số gia sản khổng lồ này có thể cho cô ta ăn tận mấy đời không hết. Nhưng Uông Hi Nguyệt không thích có người lạ ở quá lâu trong nhà mình, vì vậy mới không có người giúp việc, còn chuyện dọn dẹp vệ sinh thì cứ ba ngày sẽ có người của công ty vệ sinh đến dọn một lần.

Uống hết bình sữa, Nguyễn Như Nguyệt cảm thấy như mình có sức sống lại rồi, tuy rằng vẫn chưa no mấy, nhưng cô cũng không để ý nhiều mà bắt đầu vạch ra kế hoạch sau này.

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tương lai 2

Việc phải làm đầu tiên bây giờ chính là nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân với Tần Úc, cắt đứt mọi liên hệ với anh ta. Cô không phải Uông Hi Nguyệt, cho nên cô không hề có một chút tình cảm với Tần Úc, cô cũng không ghét anh, dù sao cô và anh ở thế giới này chỉ là hai người xa lạ.

Chuyện thứ hai nhất định phải làm chính là nhanh chóng tắm rửa a.... Hiện tại cô cảm thấy mình thật là bẩn, thân thể này mới ngày hôm qua còn hoan ái với đàn ông, sau đó bị sốt nằm một chỗ, căn bản chưa từng tẩy rửa qua. Mới nghĩ tới đây, Như Nguyệt nhanh chóng bịt miệng lại, chạy thẳng vào nhà vệ sinh gần đó nôn.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Nguyễn Như Nguyệt lập tức chạy về phòng ngủ, vứt bỏ ga giường lộn xộn thay lại cái mới, sau đó mới nằm vật lên trên. Cô nhìn chằm chằm vào trần nhà, tiếp tục hồi nhớ lại chuyện tương lai của Uông Hi Nguyệt.

Sau khi ly hôn, mất đi thân phận Tần phu nhân, mất đi gia tộc Uông thị, thân thể lại mang tật, cuộc sống của Uông Hi Nguyệt dần trở nên ảm đạm, tính cách của cô ta cũng từ đó mà thay đổi. Cô ta không còn tiếp tục ra ngoài gây sự nữa mà cả ngày chỉ ở trong nhà, chăm chỉ tập đi, chăm sóc sắc đẹp, tựa hồ như những chuyện trước kia đều là ảo giác. Một thời gian sau, Uông Hi Nguyệt chuyển đến nơi khác sống, giống như đã quyết tâm buông tay Tần Úc.

Cô ta trở nên trầm tĩnh hơn, tính cách cũng mềm dịu hơn, thoát cái đã trở thành một tiểu thư danh môn hiền thực dịu dàng. Uông Hi Nguyệt tốt nghiệp trường đại học danh tiếng ngành quản lí kinh doanh, sau khi chân trái đã có thể miễn cưỡng đi lại bình thường, cô ta lập tức liên hệ với những người bạn cũ của ba Uông, kêu gọi tiền vốn, ban đầu không ai dám đáp ứng nhưng cuối cùng những người đó cũng bị quyết tâm của cô ta làm cảm động, một phần vì nể mặt ba Uông. Năm sau, công ty CR.IT [viết tắt của 'commorantibus infestior' tiếng Latinh nghĩa là Cỏ Chấp] của Uông Hi Nguyệt được thành lập, đây là công ty chuyên cung cấp các đặc sản vùng nông thôn mới lạ với số lượng lớn. Nhớ tới đây, Như Nguyệt nhin không được mà vỗ tay, cô phải công nhận Uông Hi Nguyệt là một nhân tài trong kinh doanh, nếu không phải vì bị tình yêu làm hỏng não, chắc giờ đây cô ta đã trở thành một người có sức ảnh hưởng trong nước.

Chỉ sau một năm đi vào hoạt động, CR.IT đã trở thành một công ty có tầm ảnh hưởng lớn đến nền kinh tế phía bắc của quốc gia. Các sản phẩm của CR.IT luôn mới lạ, đủ kiểu dáng, rất được người dân thành thị ưa thích, đặc biệt là với du khách nước ngoài, họ rất hứng thú với những đồ vật mới lạ mang đậm bản sắc dân tộc của quốc gia mà họ đến tham quan.

Uông Hi Nguyệt nhanh chóng trở thành nhân vật đáng được quan tâm nhất, các báo chí tích cực đào bới quá khứ của cô ta, nhưng cô ta không thêm để ý, tiếp tục vui đầu vào công việc. Điều này khiến bên báo chí phải nhượng bộ, họ bắt đầu viết lên các bài báo tân bốc Uông Hi Nguyệt. Nào là từ tiểu thư vô dụng bị vứt bỏ sau đó vực dậy trở thành tỷ phú, nào là tình yêu mù quáng giúp ta vươn lên.... [Hi: Chắc sẽ có người thắc mắc vì sao Uông Hi Nguyệt thông minh như vậy lại có những hành động không có IQ, vì cô ta có quá yêu Tần Úc thôi, vào thời điểm đó cô ấy chỉ muốn cột anh ta bên mình, đâu nghĩ gì khác nữa (´へ´)].

Người ngưỡng mộ cùng ái mộ cô ta ngày càng nhiều, chuyện âm ỉ tới mức Tần Úc cũng bắt đầu để ý đến Uông Hi Nguyệt.

Sau khi ly hôn với Uông Hi Nguyệt, nghe đâu Tần Úc đã bắt đầu công khai muốn ở bên Trịnh Thu Uyên, mà Trịnh Thu Uyên một mực trốn tránh vì tôi không xứng với anh, anh ý mình giàu là bắt nạt người khác, anh thích tôi nhưng tôi không thích anh, tôi đã có người trong lòng rồi..v..v. Mở ra màn câu huyết người truy ta trốn, ta không yêu người nhưng ta không thể quên được người...Mẹ nó!

Khỏe miệng Nguyễn Như Nguyệt không khỏi giật giật, lúc trước cô cũng thích đọc thể loại ngôn tình như thế này lắm, nhưng bắt đầu từ bây giờ, cô quyết định sẽ chuyển qua đọc nữ phụ văn, Mịa!!!

Danh tiếng mà Uông Hi Nguyệt cố tạo cho mình thành công khiến Tần Úc chú ý, vì tập đoàn Tần thị cũng có kinh doanh bên mảng du lịch và thực phẩm, cho nên Tần Úc quyết định sẽ hợp tác CR.IT, lấy nông phẩm từ bên đó để thu hút khách hàng. Vấn đề hợp tác chỉ cần giám đốc bên mảng đó đến bàn chuyện, nhưng lần Tần Úc sẽ đích thân đi. Anh cũng muốn xem thử cái gọi là buông tay của Uông Hi Nguyệt thật sự đã tới đâu.

Xác thật sau khi gặp cô ta, Tần Úc không khỏi giật mình, chỉ mới hai năm mà Uông Hi Nguyệt giống như biến thành một người khác. Đến gặp anh mà mặt vẫn lãnh đạm xa cách, không hề nhiệt tình xúc động giống như trước đây, mà lúc ấy cả anh ta chắc cũng không nhận ra vẻ mặt của mình nhanh chóng âm thầm đi.

Hồi tưởng tới đây, Nguyễn Như Nguyệt khó chịu nhăn mày, chẳng lẽ Tần Úc cũng đã có tình cảm với Uông Hi Nguyệt, sau khi mất đi mới hối hận?

Nhưng chuyện xảy ra sau đó khiến cô phủ nhận ý nghĩ này, sau khi kí hợp đồng với CR.IT, Tần Úc liền công khai vị hôn thê, không ai khác chính là Trịnh Thu Uyên.

Mà khi tin tức này được phát ra, Uông Hi Nguyệt xem chút nữa phá nát toàn bộ đồ đạc trong nhà, tất cả mọi người đều lầm tưởng cả rồi, một kẻ cố chấp điên cuồng của như cô ta, dễ dàng buông tay người đàn ông mình yêu sâu đậm vậy sao?

Uông Hi Nguyệt điên rồi, cô ta là một kẻ tâm thần có IQ cao ngắt ngưỡng, cô ta tự biết với bộ dáng vô dụng hiện tại của mình chắc chắn sẽ không lấy được tâm của Tần Úc. Uông Hi Nguyệt dùng hai năm để tạo cho mình một mặt nạ mới, một nữ doanh nhân thành đạt có quá khứ bi thảm, tính cách lạnh lùng quyết đoán, cô ta tin chắc rằng với sự thay đổi này, Tần Úc sẽ phải chú ý tới cô ta. Và cô ta đã thắng!

Hi: Ban đầu có lẽ mọi người sẽ không thích Uông Như Nguyệt, nhưng sau này chắc chắn sẽ có người thay đổi suy nghĩ. Uông Như Nguyệt là một kẻ điên, nhưng cô ta điên có chừng mực, cô ta chỉ điên với Tần Úc. Còn Trịnh Thu Uyên, cô gái này cũng không phải dạng vừa đâu. Bất ngờ còn rất nhiều, cảm ơn mọi người đã ghé thăm (●´3´)≡!

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Ly hôn

Uông Hi Nguyệt đã thắng, thắng trong mưu kế của cô ta nhưng chiến thắng thật sự vẫn không thuộc về cô, bỏ ra hai năm chỉ có thể nhận được chút chú ý của Tần Úc, không bằng Trịnh Thu Uyên chỉ mở miệng nói hai chữ 'đồng ý' là có được cả cuộc đời anh ta.

Nguyễn Như Nguyệt thờ dài, cô thật sự bội phục Uông Hi Nguyệt, yêu cầu chấp như vậy, haizz.... Không nghĩ nữa, bây giờ cô cần phải ngủ, nếu không được nghỉ ngơi, cô e là não mình sẽ bị ký ức của Uông Hi Nguyệt làm cho rối loạn mất....

Đỉnh..đỉnh...đỉnh..

Ta kháo! Mới sáng sớm ai lại đi quấy rầy người khác như vậy chứ! Như Nguyệt cảm rầm từ trong chăn bò ra, cào cào sửa lại mái tóc, xỏ đôi lép rồi lật bệt đi ra khỏi phòng, cô muốn xem xem tên trời đánh nào cả gan dám phá cô!

Sách..[tiếng mở cửa]

Trước mặt cô là một người đàn ông tầm 28 tuổi, khuôn mặt thanh tú nghiêm nghị, đặc biệt hắn còn đeo kính khiến cả người toát lên khí chất học trường cấm dục. Sau khi nhìn thấy Như Nguyệt, hắn liền nhanh chóng cúi chào.

"Anh là...." Hiện tại đầu óc cô còn rất mơ hồ, cô cảm thấy mình và người đàn ông trước mặt hình như quen biết nhau.

"Phu....Ông tiểu thư, boss nói tôi đến đây để lấy giấy...ly hôn" Vừa nói xong hắn liền cúi đầu làm cô không nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của hắn.

Người này!! A, nhớ ra rồi, đây không phải là cánh tay phải đắc lực trợ lý của Tần Úc, Tổng Văn sao. Thảo nào cổ thân thể này lại nảy ra cảm giác quen thuộc với hắn ta như vậy.

"Giấy tôi chưa ký" Như Nguyệt nhạt nhẽo lên tiếng.

"....." Tổng Văn im lặng ngẩng đầu lên, vẻ mặt hiện lên hai chữ 'quả nhiên'.

"Nhưng bây giờ tôi lập tức đi ký, anh có thể đợi một chút không" Cô tiếp tục nói.

Tổng Văn không tin tưởng to đôi mắt nhìn chằm chằm vào Như Nguyệt như muốn xác định mình có nghe nhầm hay không.

"Anh có thể vào nhà ngồi đợi" Như Nguyệt nhẹ nhàng làm tư thế mời.

"Không không cần, tôi đứng đây chờ là được rồi" Tổng Văn lui về sau một bước, cảm thấy an toàn rồi hắn mới thở hắt ra, sự lợi hại của vị này không phải hắn chưa từng nếm qua, hắn sợ sau khi dứt lời cô ta lập tức bỏ nhào ra đánh hắn. Lúc trước cô gái ngày nào cũng gọi điện khủng bố hắn chỉ vì muốn biết hôm nay Tần Úc làm gì, đang ở đâu, hắn sợ đến độ đôi lúc sim điện thoại, ấy vậy mà cô ta ngay lập tức chạy đến công ty tìm hắn.

Tổng Văn lặng lẽ lau đi mồ hôi lạnh. Người thứ nhất hắn sợ chính là boss của mình, người thứ hai không ai khác chính là vị này đây...

Thấy dáng vẻ như vậy của Tổng Văn, Nguyễn Như Nguyệt chỉ cười nhạt, cô đóng cửa trở về phòng ngủ tìm tờ đơn ly hôn, tìm được một lúc mới thấy nó bị rơi xuống gầm giường, chắc là ngày hôm qua cô dọn phòng không để ý nên làm rơi.

Những điều khoản trong đây thật sự là rất có lợi cho cô, Tần Úc không phải là người keo kiệt, số gia sản này thật sự quá lớn, cô sống đến hôm nay đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy. Anh ta vẫn để cô đứng tên trong cổ phần Công ty, làm một cổ đông nhỏ nhưng hàng tháng tiền lời chảy vào không phải số nhỏ đâu nha.

Như Nguyệt hưng phấn đi tìm bút, cô nhanh chóng dựa vào trí nhớ nguyên chủ ký tên, đóng dấu, hớn hờ chạy xuống...

Nhìn thấy vẻ mặt vui sướng như bắt được vàng của Như Nguyệt, Tổng Văn lập tức hóa đá, trong hắn ta bất chợt nảy lên một suy nghĩ: Có phải Công ty Như Nguyệt này điên rồi hay không a? Bị kích thích quá nên phát rồ? Tổng Văn nhanh chân lui về phía sau, bảo trì khoảng cách an toàn với Như Nguyệt.

Như Nguyệt đang đắm chìm trong trạng thái 'bơi trong một đống tiền' nào thêm để ý đến hành động của hắn ta, cô liền chạy một mạch đến trước mặt Tổng Văn, cầm lấy tay hắn rồi nhét tờ đơn vào trong, vui vẻ nói "Phiên anh, giải quyết nhanh một chút".

Tổng Văn máy móc gạt đầu, yên lặng rút tay ra khỏi cô, dùng tốc độ sét đánh chạy ra ngoài, giống như nơi này có ôn dịch không bằng.

Như Nguyệt ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của hắn, vui sướng quơ quơ tay hô lớn "Đi thông thả" sau đó liền xoay người vào nhà ngủ tiếp, cô không biết rằng vào thời điểm cô hô lên thì cả người Tổng Văn liền lao đảo như sắp ngã xuống.

"Boss" Tổng Văn run rẩy đặt tờ đơn lên bàn trước mặt người đàn ông đang ngồi trên ghế.

"Nhanh như vậy?" Anh còn tưởng phải làm lớn một trận mới lấy được nó về chứ.

"Ông tiểu thư rất hợp tác, khi đưa tờ đơn này trông cô ấy còn rất vui vẻ" Tổng Văn nhanh chóng thuật lại toàn bộ chi tiết buổi đến nhà Công ty Như Nguyệt.

"Vui vẻ? Hớn hờ?" Tần Úc không khỏi cười khẩy, trong lòng nghĩ không biết người đàn bà này lại muốn giờ trò gì nữa đây, tính chơi 'lạc mềm buộc chặt' sao?

Trầm mặc một lúc Tần Úc mới mở miệng nói "Đưa cho luật sư đi", sau đó anh ta liền phát tay đuổi Tổng Văn ra ngoài.

Phòng làm việc trở nên yên tĩnh lại, Anh nhìn không được thờ dài, trước đây..., anh và Công ty Như Nguyệt từ nhỏ đã quen biết nhau, có thể nói anh là người đã nhìn cô ấy lớn lên, anh xem cô như một người em gái để bảo vệ yêu thương. Nhưng anh không ngờ, Công ty Như Nguyệt lại yêu anh, bắt đầu từ năm 15 tuổi cô đã tìm cách theo đuổi anh, hằng ngày làm cho anh vui vẻ, cô kiên trì suốt bảy năm liền, những chuyện cô làm vì anh anh đều biết. Tới năm 25 tuổi, anh chưa có một người phụ nữ nào bên cạnh, cũng chưa biết cảm giác yêu đương, anh nghĩ tuy không có tình yêu nhưng có thể sống chung một đời như vậy với Công ty Như Nguyệt cũng tốt. Nếu như không phải cái đêm dạ hội hôm ấy, có lẽ anh đã chấp nhận cô, khi biết cô thiết kế mình, anh đã giận tới chừng nào, anh bỏ mặc và không chịu trách nhiệm, anh muốn cô phải đối mặt với hậu quả mà mình đã gây ra. Nhưng anh không ngờ, bác Uông lại gặp tai nạn, trước lúc mất, bác giao phó Công ty Như Nguyệt cùng Uông gia cho anh, bác đã từng cứu mạng anh, anh không thể không đồng ý, một phần vì giờ đây Công ty Như Nguyệt đã không còn ai bên cạnh, một phần anh muốn có trách nhiệm với cô. Tuy không tình nguyện nhưng hôn lễ vẫn được tổ chức, anh dùng ba năm để Công ty Như Nguyệt biết mà tự buông tay, nhưng anh không ngờ cô càng ngày càng quá đáng hơn, lại có thể làm ra một đống chuyện không thể chấp nhận được, tình cảm ngày xưa của anh dành cho cô ấy từ từ biến mất, thậm chí anh có phần cay ghét Công ty Như Nguyệt. Nhưng bây giờ, khi thấy bản lý hôn trước mặt, anh có cảm giác

mình đã được giải thoát, cảm giác chán ghét ghê tởm trong lòng đối với Uông Hi Nguyệt cũng phai nhạt không ít, có lẽ anh và cô ấy sẽ không còn liên hệ gì với nhau, vì hiện tại, anh đã tìm được người con gái khiến cho tim mình đập rộn, một cảm giác mà trước giờ anh chưa từng cảm nhận qua. [Hi: Hi vọng sau này anh không hối hận đến xanh cả ruột, ha ha].

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tương lai tiếp diễn

Như Nguyệt quyết định học theo Uông Hi Nguyệt trước kia rời khỏi thành phố này, đến một nơi khác sống. Nơi cô đang ở gọi là thành phố Cửu Long, một trong những thành phố phồn hoa nhất của R quốc, khoa học kỹ thuật thế giới này không khác gì với thế giới của cô, hành tinh này được gọi là Tinh Thổ, có 4 châu lục lớn, tổng cộng chỉ có 23 quốc gia. R quốc là một quốc gia lớn có sức ảnh hưởng tuyệt đối đến toàn cầu, hình dáng con người ở R quốc hầu hết đều mang nét phurong Đông giống như ở Địa Cầu.

Hành Tinh giống như là anh em song sinh của Trái Đất, chỉ khác nhau vài điểm, nếu không phải đã biết trước, cô không nghĩ rằng mình sẽ trở thành người ngoài hành tinh khi ở đây.

Như Nguyệt hiện tại đang lên mạng vào wed bất động sản, cô muốn bán căn biệt thự này đi, thời gian cũng không cần gấp, cô sẽ từ từ đợi giá lên rồi bán. Tiền a \$o\$.

Trước kia cô không mê tiền như vậy đâu, thật đó, nhưng bây giờ cô chỉ muốn kiếm thật nhiều tiền, mua thật nhiều đồ cất trữ, vì cô muốn sống aaa~~~~~

Vì sao cô bé của chúng ta lại phản ứng lớn như vậy, xin mời bé Như Nguyệt hãy tiếp tục hồi tưởng lại tương lai của Uông Hi Nguyệt:

Sau khi công khai với Trịnh Thư Uyển được một thời gian, Tần Úc lập tức đi liên hệ với Uông Hi Nguyệt, bày tỏ mình cần thật nhiều thực phẩm vùng nông thôn, hàng tồn gì đó anh ta đều mua tất. Điều này khiến Uông Hi Nguyệt mừng như điên, lúc đó cô cứ ngỡ Tần Úc thật ra có ý với mình, sau khi qua lại với Trịnh Thư Uyển anh ta chắc chắn cảm thấy cô ả không tốt bằng cô. Cho nên Tần Úc giờ đây muốn quay sang chiều cô công ty cô ngấm ngấm muốn lấy lòng cô, chắc chắn là vậy.

Xem tới đây Nguyễn Như Nguyệt nhin không được trọn trăng mắt, cô gái a! bót ảo tưởng đi ￣^￣!!

Uông Hi Nguyệt nhiệt tình 'giúp đỡ' Tần Úc, cô giúp anh ta thu mua vô số vật phẩm, đa phần là gạo, bột mì, ngô khoai,... ngoài ra còn có rau dưa trái cây, thịt cá các loại, vì đau lòng cho anh ta, nên Uông Hi Nguyệt chà những ép giá về giá gốc, còn lên giảm 50% cho Tần Úc, cô ta nghĩ Tần Úc làm vậy chỉ vì cô ta, sao cô ta có thể khiến anh tốn kém

Như Nguyệt bưng kín ngực mình, cảm giác như tim bị cứa một đao, trong lòng không khỏi gào thét: Shit!! Uông Hi Nguyệt! IQ của cô chạy đi đâu hết rồi??. Như Nguyệt đáng thương nhắm mắt lại, tiếp tục hồi tưởng...

Không lâu sau, Tần Úc đến tìm Uông Hi Nguyệt nói là anh có chuyện cần nói với cô ta, lúc đó, Uông Hi Nguyệt hưng phấn hết sức, cô gái ấy dùng cả ngày để tân trang, hi vọng mình có thể xuất hiện thật xinh đẹp trước mặt Tần Úc. Nhưng không ngờ khi cô đến nơi, một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt cô, Tần Úc không đi một mình, anh ta còn dẫn theo Trịnh Thư Uyển, nhìn cảnh người cô yêu cùng kẻ tiểu tam vô liêm sỉ không ngừng cười nói vui đùa, Uông Hi Nguyệt chỉ muốn chạy đến xe xác hai con người ấy, nhưng rất may cô ta không làm vậy, cô ta áp chế dục vọng muốn giết người xuống, dùng khuôn mặt lạnh đi đến.

Khi Uông Hi Nguyệt đi đến, quả nhiên trong mắt Tần Úc lóe lên kinh diễm, nhưng chỉ trong thoáng qua mà thôi, anh ta đứng lên thể hiện bộ dáng thân sĩ làm động tác mời, sau khi cả ba cùng ngồi xuống, Tần Úc liền giới thiệu.

[Hi Nguyệt, chắc em cũng biết, đây là Tiểu Uyển, vị hôn thê của anh] Lúc ấy, khi giới thiệu về Trịnh Thư Uyển, ánh mắt Tần Úc liền hiện lên sự ôn nhu cùng cưng chiều. Điều này khiến tâm của Uông Hi Nguyệt như bị ai đó cào nát.

[Chào...chào chị] Nữ nhân giả vô ngại thơ đó lập tức cũng tiếp lời.

[Chào] Uông Hi Nguyệt lạnh lùng liếc cô ả một cái, đáp lời.

[Hi Nguyệt, chuyện quá khứ cứ để nó trôi đi, chúng ta hiện tại cũng có thể coi là bạn bè, anh và em từ nhỏ đã quen biết nhau, cho nên ngày hôm nay anh muốn nói cho em nghe một chuyện, có thể em không tin, nhưng anh vẫn muốn nói cho em biết..] Tần Úc nhanh chóng đi vào nội dung.

[Chuyện...chuyện gì] Không ai biết, lúc ấy trái tim của Uông Hi Nguyệt đập nhanh tới mức nào.

Tần Úc hít sâu một hơi, nói chậm [3 tháng nữa, tận thế sẽ đến...]

Không sai, tận thế, chính xác là tận thế, huhuhu, cô cứ nghĩ mình sẽ xuyên vào một vai nữ phụ trong câu chuyện ngôn tình tổng tài chứ, ai ngờ lại là mặt

thể văn. Có trời mới biết khi Như Nguyệt cô đây tiếp thu ký ức tới đây, cô liền lập tức muốn tìm đường chết, nếu như là mặt thể thiên tai, cô còn cố gắng chịu đựng, nhưng đây là mặt thể zombie, ZOMBIE!!!

Nghĩ tới những cảnh tượng mà Ưông Hi Nguyệt nhìn thấy trong tương lai, cô xanh mặt nhìn không được chạy vào nhà vệ sinh nôn, trong lòng tự nhủ: mình phải tập làm quen tập làm quen....

Hiện tại cô cần phải có thật nhiều tiền, chuẩn bị đầy đủ vậy tư, nếu không một cô gái yếu đuối như cô, làm sao có thể sinh tồn trong mặt thể. May thay ông trời còn rủ lòng thương, cho cô xuyên tới ba năm trước mặt thể, cô còn quá nhiều thời gian để chuẩn bị. Nghĩ tới đây, Như Nguyệt lại tiếp tục cắm đầu vào máy tính, dường như cô đã quên một chuyện rất quan trọng, nhưng hiện tại cô không có thời gian suy nghĩ, cô phải nhanh chóng kiếm tiền rồi tìm cách rời xa Tần Úc cùng Trịnh Thu Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Ngụy nữ chính

[Tận thế?] Ưông Hi Nguyệt hít sâu một hơi, sau đó liền nhìn chăm chăm vào Tần Úc hỏi vặn lại.

[Có thể em sẽ không tin, nhưng đây là sự thật] Thần sắc Tần Úc cực kỳ nghiêm túc, biểu thị anh không đùa giỡn.

[Anh kêu em chi để nói chuyện này] Về mặt Ưông Hi Nguyệt cực kì khó chịu, cô tiếp tục hỏi [Có phải anh còn muốn nói gì nữa không?]

[Anh chỉ đến thông báo cho em chuyện này, Hi Nguyệt, em nên chuẩn bị thật chu đáo, em yên tâm, mặt thể đến anh và Tiểu Uyên nhất định sẽ chiều cố em.]

[A Tần và em sẽ bảo vệ chị] Trịnh Thu Uyên e thẹn nhìn Tần Úc, sau đó mới quay qua nháy mắt với Ưông Hi Nguyệt, mỉm cười hạnh phúc.

Ưông Hi Nguyệt đứng phắt dậy, mạnh mẽ gạt toàn bộ đồ vật trên bàn xuống, cười điên loạn chỉ vào Tần Úc hô [Tần Úc, anh rõ ràng có ý với em, anh nhất định có ý với em...]

[Trịnh Thu Uyên, mày cứ giả bộ ngây thơ đi, trong lòng Tần Úc chỉ có mình tao, có mình tao, mày chỉ là rẻ rách thay thế...] Ưông Hi Nguyệt nhìn chăm chăm vào Trịnh Thu Uyên, lạnh giọng nói.

[Không...không phải] Trịnh Thu Uyên run rẩy thân thể, ôm mặt chảy nước mắt.

[Ưông Hi Nguyệt, cô đang nói bậy gì vậy] Tần Úc nhanh chóng ôm Trịnh Thu Uyên vào lòng ngực an ủi, sau đó anh ta lạnh lùng quát [Tiểu Uyên là vị hôn thê của tôi, em ấy là người tôi yêu nhất thế gian, Ưông Hi Nguyệt, tôi tưởng cô đã thay đổi...]

[Hahahaha....] Ưông Hi Nguyệt cười phá lên, sau đó cô liền khóc nức nở [Tần Úc, tôi khẳng định trên đời này không ai yêu anh bằng tôi, rốt cuộc là vì sao? Vì sao?]

Tần Úc yên lặng ôm Trịnh Thu Uyên không nói gì, chỉ lạnh lùng mà nhìn cô, mặc cô ngồi ôm đầu khóc. Đến khi bảo vệ chạy đến, anh ta mới mở miệng nói chuyện [Ông tổng bệnh cũ tái phát, phiền mấy vị đưa cô ta về] Nói xong liền rời đi.

Chỗ khuất không ai phát hiện, độ cong trên khoe môi Trịnh Thu Uyên tăng lên.

'Ưông Hi Nguyệt, đây là món quà tiếp theo mà tao tặng cho mày, loại người như mày, vì sao lại có một Tần Úc hoàn mỹ yêu mày đến chết đi sống lại như vậy, tao sẽ từ từ đoạt đi những gì mày có, để cho kẻ điên như mày, phải khuất nhục dưới chân tao'

Trịnh Thu Uyên là một tiểu thư từ nhỏ ăn sung mặc sướng, là một người phụ nữ có dã tâm, ả ta còn là con dân của Địa Cầu. Trịnh Thu Uyên còn có sở thích thích giết người đàn ông của kẻ khác, thích bọn chúng quỳ xuống vấy mình cầu được yêu thương, thích đám phụ nữ nhụ nhược phải quỳ gối cầu xin ả. ả luôn xem mình là thần, những người đàn ông 'được' nhắm vào, chưa bao giờ có ai có thể thoát khỏi ả.

Không may, Trịnh Thu Uyên chỉ thử ngủ với 3 người đàn ông một lúc, mà khi tỉnh dậy đã xuyên vào thân thể của một cô nhóc mới tốt nghiệp đại học.

Khi ả nhận ra thể giới mình xuyên qua chính là cuốn tiểu thuyết mặt thể mà ả ta đã từng đọc, tên là Mặt thể chi chi có mình em. Lúc đó, ả đã từng hận vì sao một kẻ như Ưông Hi Nguyệt, lại có được tình yêu của Tần Úc, sau khi đọc xong ả còn thề nếu như có thể đến thế giới này, ả nhất định sẽ cướp đoạt Tần Úc, ngược thảm Ưông Hi Nguyệt. Và ông trời đã giúp ả!

Trong tiểu thuyết, Ưông Hi Nguyệt trong lúc giả mang thai thì bị tai nạn xe cộ, mất trí nhớ, vì hiện tại cô ta đã thành ra như vậy cho nên nhà họ Tần cũng không hề trách tội, ngược lại bọn họ còn chiều cố cô ta rất tốt. Tính tình Ưông Hi Nguyệt cũng thay đổi, trở nên lạnh lùng, quyết đoán, hoàn toàn lột xác trở thành con người mới. Tần Úc cũng từ từ có tình cảm với cô ta, sau khi mặt thể đến, Ưông Hi Nguyệt mở ra không gian từ vòng cổ ba Ưông để lại, lại có thêm song hệ đi năng băng và mộc, ở mặt thể, cô ta trở thành nữ hoàng. Mà Tần Úc luôn ở bên cô ta dần dần yêu cô ta sâu đậm, *lược qua vạn chữ

nói về giai đoạn theo đuổi vợ của Tần Úc*, cuối cùng Tần Úc cũng có được mỹ nhân, ở trong mặt thể hai người cùng nhau xây dựng thế giới mới. Trở thành bá chủ, về sau Uông Hi Nguyệt nhớ lại mọi chuyện, liền hạnh phúc ở cạnh Tần Úc.

Mà kẻ Trịnh Thư Uyển ả xuyên vào, chỉ là một trong số nữ phụ trong mặt thể theo đuổi không được Tần Úc, cuối cùng còn bị ngược đến chết.

À tin rằng, với bản lĩnh của mình, ả chắc chắn có thể nắm được Tần Úc trong tay, còn Uông Hi Nguyệt, ả nhất định sẽ chơi với cô ta thật vui...

Những chuyện ở bên trên, bé Như Nguyệt hoàn toàn không hay biết gì.

Sau khi bán căn biệt thự đang ở cùng với vài bất động sản trong tay, Như Nguyệt liền muốn dọn đi, nhưng cô vẫn chưa quyết định được nên chuyển đi đâu sống, cũng không thể đến thành phố mà Uông Hi Nguyệt trước kia đến, vì nghe nói nơi đó rất phức tạp. Cô định sẽ đến một thị trấn nhỏ yên bình có sông có núi, hoặc gần biển cũng được. Nhưng Như Nguyệt không quen thuộc với nơi này, nên cô chỉ đành trưng cầu ý kiến của cư dân mạng.

Lập một tài khoản trên trang web có tên 'Hỏi Gì Được Đây', cô nhanh chóng lên trang chủ diễn đàn đăng một câu hỏi:

Nguyệt Bảo Bảo: Muốn tìm nơi yên bình tránh xa xã hội đầy cám dỗ để sống, xin hỏi ta nên đi đâu, online chờ gấp.....

Chưa đầy ba phút sau, một loạt bình luận hiện lên xem làm cô chóng mặt, Như Nguyệt cố gắng lấy lại bình tĩnh, kiên nhẫn đọc từng cái.

Bánh bao nhân tổ yến: Chủ thớt mau chóng bình tĩnh lại a~~~~~

Cục shit đầu ngon gió: Rốt cuộc chủ thớt đã chịu bị kịch như thế nào a, không muốn làm người lại thích lên rừng làm vượn?

Thích phơi mông trong ánh nắng: Cục shit yêu yêu, ai nói lên rừng chỉ có thể làm vượn?

Cục shit đầu ngon gió:????

Gian Thương: Bán dụng cụ tình thú các loại.....

Thích phơi mông trong ánh nắng: Làm đạo sĩ, làm hòa thượng!!!

Ta thích thao thẳng trên: ***, ai nói hần sẽ lên rừng, lỡ hần muốn xuống biển làm người cá thì sao,!*%###@@\$%

Tiên phong đạo cốt: Thí chủ, ấn đường ngươi biến đen, Thiên Đình âm đạm, thất khiếu không ánh sáng, mặt mày xanh xao, nghe răng trợn mắt, nụ cười quỷ dị, nhất định sẽ có huyết quang tai ương!

Thích phơi mông trong ánh nắng: "....."

Cục shit đầu ngon gió: "....."

Tiếng gọi tình yêu: "....."

.....

Gân xanh trên trán Như Nguyệt nẩy lên, trong lòng không khỏi gào thét: Móa! Ngươi có thể nhìn xuyên qua màn hình nhìn thấy ấn đường ta đen sao? Còn nữa, các người làm ơn có thể nhận diện đúng vấn đề có được hay không???

Một lúc sau, trên khu bình luận của cô mới xuất hiện vài câu trả lời có tâm nhất, Như Nguyệt cảm động xuýt chút nữa ôm laptop cọ hôn.

Hãy gọi ta là Trời: Chủ thớt có thể đến Thị trấn Cúc Bay, có sông có núi, không khí rất tốt.

Ta không có tên a~: Cũng có thể đến J quốc....

Đức Phật từ bi, a di đà phật: Chùa Lục Quang đang thiếu người, người.....*lược đi trăm chữ mời gọi*

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tới tận nhà

Nguyễn Như Nguyệt quyết định sẽ đến thị trấn Cúc Bay, không chỉ vì lời bình của 'hãy gọi ta là trời' gợi ý, mà vì trong ký ức tương lai của Uông Hi Nguyệt, thị trấn Cúc Bay là một trong những nơi an toàn nhất ở mặt thể. Bao quanh bởi những ngọn núi hùng vĩ, ở mặt thể thị trấn Cúc Bay được sự bảo vệ của thiên nhiên, xung quanh đều là động thực vật biến dị, cho nên rất ít người có thể sống mà đi vào được đây. Tuyệt nhiên đám động thực vật biến dị

ấy chả những không tấn công thị trấn, ngược lại chúng nó còn tìm cách không để người nào vào.

Thời điểm mặt trời đến, thị trấn Cúc Bay chỉ có hai ba người bị biến thành tang thi, đa phần đều thức tỉnh dị năng, thực lực rất mạnh. Khi đó, Uông Hi Nguyệt theo chân đội ngũ Tần Úc đi lạc vào một ngọn núi, liệu cả mạng mới rời khỏi đó, nhờ vậy mới có thể đi lạc vào thị trấn Cúc Bay.

Tần Úc xuất sắc thức tỉnh song hệ dị năng hệ kim và hệ hỏa, Trịnh Thu Uyên cũng có song hệ là không gian cùng trị liệu. Còn Uông Hi Nguyệt, mẹ ơi, cô ta vậy mà cũng thức tỉnh dị năng hệ băng, hu hu hu, có trời mới biết khi cô tiếp nhận ký ức tới phân đoạn này, cô đã mừng như thế nào, có dị năng nghĩa là có thêm phần sống trong mặt trời. Nhưng điều cô lo lắng là khi cô đã xuyên vào cơ thể Uông Hi Nguyệt, liệu có xảy ra hiệu ứng bướm bướm hay không. Haizz, hì vọng chuyện này sẽ không xảy ra.

Thị trấn Cúc Bay tuy rằng là một nơi hẻo lánh, giao thông không thuận tiện, nhưng cuộc sống của người dân ở đây vô cùng sung túc, nơi này cũng có siêu thị, quán xá đầy đủ, giống như một thành phố đầy đủ tiện nghi được thu nhỏ lại. Điều này khiến Như Nguyệt không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cô không muốn lên núi làm vụn đầu.

Thành phố Cửu Long cô đang ở nằm ở phía Tây R quốc, còn Thị trấn Cúc Bay nằm ở phía nam cách khá xa nơi này, xem phần thông tin giới thiệu mà cô nhìn không được cười lớn. Móa! Xa như vậy không chừng có thể vĩnh viễn sẽ không gặp lại đôi nam nữ kia, ha ha ha. Cô có cảm giác rằng nếu như ở quá gần Tần Úc, cô sẽ chết rất nhanh.

Đình...đình...đình

Ai ta? chả lẽ là chủ mua lại căn biệt thự này.....Chắc không phải, vì họ đã nói cho cô thời hạn một tuần để dọn đi rồi mà.

Như Nguyệt đóng laptop lại, xuống nhà ra ngoài mở cửa. Trước mặt cô là một người mà cô thân thể này vô cùng chán ghét, có lẽ đã bị ảnh hưởng nên cô rất bài xích vị trước mắt này.

Người này không ai khác chính là vị hôn thê ba năm sau của Tần Úc, nữ chính Trịnh Thu Uyên. Gương mặt tròn trịa, đôi mắt to đen láy, cánh môi trái tím đỏ tươi, làn da trắng hồng mềm mại, lông mi vì cụp xuống nên đang xòe ra hình cánh quạt, nhìn qua là một cô bé thanh thuần tươi mát. Nhưng trong thâm tâm cô có một giọng nói nhắc nhở rằng: Người trước mặt không hề ngây thơ như vẻ bề ngoài, đó chỉ là một lớp ngụy trang hoàn hảo.

Như Nguyệt đã làm ở bệnh viện hơn một năm, loại người gì mà cô chưa gặp qua, nhưng cô phải công nhận, nữ nhân trước mặt ngụy trang vô cùng hoàn hảo.

"Chào chị" Chưa kịp hỏi thì người trước mặt đã nhanh chóng lên tiếng.

"A, cô là ai nha?" Như Nguyệt vòng tay trước người dựa vào một bên cửa mỉm cười hỏi.

"Em là Trịnh Thu Uyên, nhân viên mới của Tần thị"

"Nha? Tần Úc bảo cô tới để quét dọn vệ sinh sao, nào nào chỗi ở đằng kia, quét cái sân trước cái đã" Như Nguyệt giả vờ hưng phấn chỉ vào cái chỗi ở một góc.

"....." Trịnh Thu Uyên nghẹn họng, một lúc sau ả ta mới làm bộ đáng rung rung, cúi đầu 90 trước cô, rống lên "Em xin lỗi, là em không cẩn thận xô chị khiến chị phải vào viện"

Bị tiếng rống này dọa xém chút ngã ngửa, Như Nguyệt tròn mắt nhìn ả ta tự biên tự diễn.

"Ngày đó...ngày đó, Tần tổng chỉ nhặt dùm em bộ tài liệu, bọn em không hề có gì với nhau...là em bất cẩn luống cuống khiến chị bị ngã, chị tha lỗi cho em có được không?" Nói tới đây, Trịnh Thu Uyên bày ra bộ dạng điềm đạm đáng yêu ngước mắt nhìn về Như Nguyệt, đáng vẻ rất thành khẩn.

"....." Như Nguyệt cả người nổi đầy da gà, cô không ngừng lui về phía sau, dùng ánh mắt nhìn người bệnh hướng về phía Trịnh Thu Uyên.

Thấy đáng vẻ như vậy của Uông Hi Nguyệt, ả căn môi cắn hận lập tức nhào về phía cô, dùng tư thế người mẹ vĩ đại ôm chầm lấy Như Nguyệt, khóc nức nở.

Chưa kịp đẩy ả ra, Trịnh Thu Uyên đã buông cô ra bật ngửa ra sau ngã chổng vó xuống đất, dùng tư thế nàng tiên cá nằm nghiêng, ôm cánh tay chà xuống đầy khóc to hơn. Kèm theo tư thế tuyệt đẹp này còn có một giọng rống từ xa "Tiểu Uyên"

"....." Kiểu kịch bản này.....sao quen thế nhỉ?

Người rống không ai khác chính là nam chính Tần Úc, anh ta chạy như bay về phía Trịnh Thu Uyên, nhanh chóng đỡ cô ả dậy, kiểm tra qua một loạt từ đầu đến chân, sau đó anh ta mới nhìn về phía Như Nguyệt, ánh mắt như dao sắc.

Như Nguyệt bày ra vẻ vô tội, xòe hai tay ra như mình không biết gì hết.

"HU..HU..HU" Trịnh Thu Uyên càng ngày càng khóc to hơn.

"Uông Hi Nguyệt, cô có biết liêm sỉ hay không? Tiểu Uyên đã đến đây thành tâm xin lỗi cô, vậy mà cô ra tay tàn nhẫn như vậy" Uông Hi Nguyệt lại một lần nữa làm anh thất vọng.

"....." Khóe miệng cô không khỏi giật giật, cô rất nghi ngờ tí số thông minh của Tần Úc nha.

"Tần tổng, không phải vậy, là em không chú ý bị ngã" Trịnh Thu Uyên gạt lệ giải thích, nhưng không những không khiến Tần Úc tin, ngược lại lời nói của ả càng khiến Tần Úc căm giận Uông Hi Nguyệt thêm.

Anh ta lạnh giọng nói "Còn không mau xin lỗi Tiểu Uyên"

"Anh không nghe cô ta nói sao, là cô ta tự ngã" Như Nguyệt nhún vai bình thản nhìn Tần Úc.

Ánh mắt của Như Nguyệt khiến Tần Úc không khỏi giật mình, trước kia Uông Hi Nguyệt luôn nhìn anh với ánh mắt tràn ngập tình yêu, đầy sự sùng bái cùng cuồng nhiệt. Nhưng bây giờ không hề có, trong ánh mắt hiện tại của Uông Hi Nguyệt, chỉ có sự thờ ơ, giống như anh và cô không hề quen biết nhau. Tần Úc cảm thấy ngực mình như bị đè nặng, một lúc sau anh mới dám nhìn lại hướng Như Nguyệt, gặng lên "Xin lỗi".

"Không cần đâu, Tần tổng" Trịnh Thu Uyên kéo nhẹ ống tay áo Tần Úc, ánh mắt lo lắng, Tần Úc liền quay sang lấy tay vỗ lên đầu cô ả trấn an.

Thấy một màn này cô liền cười lạnh trong lòng, sau đó bân quơ nói "Tôi mới lắp camera trước sân phòng trộm nha, hai người có muốn xem một chút không, vừa vặn góc độ luôn đó".

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Rời đi

Tần Úc không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Như Nguyệt như muốn xác định điều gì đó, còn Trịnh Thu Uyên, ả ta cúi mặt xuống tỏ vẻ ủy khuất. Nghe xong câu cô nói, cả người ả căng cứng lại, nhưng rất nhanh ả liền thả lỏng rồi bùng mặt òa khóc, sau đó ả liền quay đầu chạy đi, vừa chạy vừa nức nở nói "Em sai, lỗi là do em".

Tần Úc chần chờ một lúc, cuối cùng anh ta nhìn Như Nguyệt thật sâu rồi nhanh chân đuổi theo Trịnh Thu Uyên, một lời cũng chưa từng nói.

Như Nguyệt cười khẩy nhìn bóng lưng hai kẻ rảnh rồi, cô lắc đầu rồi đóng cửa ung dung đi vào nhà. Camera sao! Phi..là do cô bịa ra đấy, có tật giật mình. Vì sao Trịnh Thu Uyên lại nổi điên chạy tới tìm cô, đề tài này cô cũng không thêm quan tâm, điều cô quan tâm hiện giờ chính là ánh mắt sâu hút kia của Tần Úc, liệu anh ta đã nhận ra điều gì?

Cô không muốn ở đây một chút nào nữa, phải nhanh chóng rời đi. Nghĩ là làm liền, Như Nguyệt bắt tay vào thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chuyển nhà.

Cực tuyệt Tần Úc đưa về, Trịnh Thu Uyên căm hận đi bộ về nhà, hôm nay ả đến nhà Uông Hi Nguyệt chỉ có hai mục đích, một là phải làm cho Tần Úc càng ghét cô ta hơn, hai là phải tìm được vòng cổ mà ông Uông để lại. Chiếc vòng cổ này chính là một không gian thu nhỏ mà sau này sẽ là trợ lực vô cùng lớn để Uông Hi Nguyệt bước lên đài vinh quang. ả nhất định phải tìm mọi cách để có được nó.

Nhưng ả không ngờ, Uông Hi Nguyệt như biến thành một người khác, với một kẻ có kinh nghiệm tình trường như ả, ả chắc chắn một điều, trong ánh mắt nhìn Tần Úc của Uông Hi Nguyệt lúc này, căn bản không có một chút tình cảm nào, giống như cô ta và Tần Úc chỉ là hai người xa lạ.

Chả lẽ ả vẫn không thể thay đổi tình tiết trong tiểu thuyết, Trịnh Thu Uyên nắm chặt hai tay lại, cắn môi nghĩ nghĩ. Trong truyện Uông Hi Nguyệt bị tai nạn xe vào lúc đang mang thai giả, sau này bị mất trí nhớ. Khi ả xuyên qua ả đã lập tức vạch trần mưu kế của cô ta, chỉ khiến việc mang thai giả bị lộ chứ không ảnh hưởng đến trí nhớ của cô ta. Rốt cuộc là vì sao?

ả phải nhanh chóng tìm hiểu chuyện này, không thể để nó phát triển càng lệch với kế hoạch ban đầu mà ả vạch ra.

Như Nguyệt phải mất hai ngày mới gom và thống kê toàn bộ đồ đạc trong căn biệt thự này, thật sự là quá nhiều đi, cô phải tốn rất nhiều công sức mới phân rõ đồ nào cần mang đi và đồ nào cần bán lại; chỉ với tủ quần áo, túi xách, giày dép, đồ trang điểm....toàn đồ hiệu của Uông Hi Nguyệt đã khiến cô nặng nề rồi, nhưng không nói bỏ là bỏ được, tiền không đầy, có lẽ cô phải nhanh chóng tìm cách bán lại chúng.

Bây giờ vẫn là không nên đến thị trấn Cúc Bay sớm như vậy, cô hiện tại phải tìm một nơi gần thành phố lớn, dân thưa một chút, giao thông thuận tiện, và quan trọng nhất phải cách xa thành phố Cửu Long này. Mục đích đầu tiên là thuận lợi cho việc thu thập vật tư, thứ hai là cô định lập một tài khoản bán hàng qua mạng để dễ cho việc tổng khứ đám đồ cũ của Uông Hi Nguyệt đi, thứ ba là tránh xa Tần Úc và Trịnh Thu Uyên ra, theo cô được biết trong ba năm trước khi mặt thế đến thì Tần Úc ngoài việc theo đuổi Trịnh Thu Uyên thì là làm việc, sau khi Uông Hi Nguyệt phát lên thì mới chú ý một chút tới cô ta. Cô tin rằng chỉ cần tránh xa anh ta và không gây bất kỳ chú ý nào, chắc chắn không bao lâu sau Tần Úc nhất định sẽ quên béc cô đi.

Như Nguyệt lặng lẽ vuốt ve bụng mình, nếu không phải Trịnh Thu Uyên đột nhiên đến tìm, thì có lẽ cô đã quên mất chuyện này. Sau lần hoan ái đó, Uông Hi Nguyệt mang thai và sau đó bị sảy, điều này có nghĩa hiện tại trong người cô đang hình thành một hạt mầm nhỏ. Cô nghĩ mình sẽ giữ đứa nhỏ này lại, có lẽ về sau, nó chính là một sự an ủi khi cô một mình ở thế giới này.

Sau khi bàn giao lại căn biệt thự cho chủ mua, Như Nguyệt liền nhanh chóng rời đi. Nơi cô chọn chính là khu ngoại thành của thủ đô Á Thiên, nằm ngay trung tâm của R quốc.

Cô từ trên mạng đặt và mua một căn hộ chung cư thích hợp có đầy đủ đồ dùng. Đồ sinh hoạt như sofa, bàn, đồ dùng bếp,...ở biệt thự cũ cô đều để lại, thứ mang đi chính là toàn bộ đồ hiệu, tiền bạc trang sức,...của Uông Hi Nguyệt. Đám đồ hiệu này cô phải vận chuyển bằng xe lửa, chúng thật sự quá nhiều, có lẽ phải hai ba ngày nữa mới tới nơi.

Như Nguyệt ngồi trên máy bay khoang hạng sang, im lặng vuốt ve sợi dây chuyền vô cùng đặc biệt ở trên cổ, sợi dây chuyền này là cô tìm thấy được trong một chiếc hộp gỗ đào mà Uông Hi Nguyệt quăng dưới gầm giường, sợi dây được làm từ một loại kim loại rất đặc biệt, phủ màu bạc óng ánh, cô có dùng lửa thử qua, nó không đen không cháy, chỉ cần để nó vào ngọn lửa, lửa lập tức tắt đi. Mặt dây chuyền là một viên ngọc hình mắt mèo có đủ màu sắc giống như ánh màu của từng loại đá quý gom loại, xung quang ngọc được gắn bởi hình điêu khắc rồng và phượng cùng chất liệu như sợi dây, rất đặc biệt.

Khi cô vừa nhìn thấy nó, cô đã nghĩ nó đã không tầm thường, cho đến khi chạm vào, cô cảm nhận có một dòng khí ấm nóng chạy dọc khắp thân thể, nó giúp cô thoải mái và nhẹ nhàng hơn, mọi mệt mỏi khó chịu trước đó hoàn toàn tan biến. Sợi dây chuyền này, chính là một thần vật!

Hi: Nếu ta nói Tần Úc là nam chính, thì ta có bị đánh không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Lý Lạc

Hi: Sau khi ngồi đọc lại truyện ở C1 và c7 thấy có chút lỗi, cho nên ta đã sửa lại, xin lỗi mọi người TAT

Khu ngoại thành thủ đô không phồn hoa như người bạn bên cạnh, nó khá yên bình, người dân sống ở đây rất ôn hòa, ai ai cũng vui vẻ niềm nở. Như Nguyệt đã ở đây một tháng, cô cảm giác mình như quay trở về thời đại học, không ngủ thì lên mạng, không lên mạng thì đi dạo, không đi dạo thì ngồi ăn, đặc biệt hiện tại cô ăn rất nhiều, ăn đến nỗi trong một tháng thân hình chữ S của Uông Hi Nguyệt đã to thêm một vòng. Cô không đành lòng nhìn thẳng chỉ có thể một bên thấp hương xin lỗi cổ thể, một bên đổ lỗi cho việc mang thai.

Hôm nay là ngày thứ 34 Nguyễn Như Nguyệt đến đây, lúc mới đến cảm giác rất lạ lẫm, nhưng cô là một người có tính cách thích tự vui, rất nhanh chóng cô đã trở thành một cá thể trong khu tập thể này, ví dụ, giống như bây giờ.....

"Ây nha, Tiểu Nguyệt tính đi đâu thế, nào lại đây lại đây?" Một bà lão ngồi bên một tấm biển có dòng chữ to "Bánh bao Lạc Lạc" không ngừng vẫy tay về phía cô.

"Cháu chào bà, hôm nay chân bà đã bớt đau chưa?" Như Nguyệt nhanh chân đi đến gần bà chào hỏi.

"Nhờ cháu, mỗi tối ngủ bà không còn nhức nữa" Bà lão hiền lành nở nụ cười kéo kéo cánh tay cô, ánh mắt từ ái.

Bà lão gọi là Bà Lý, năm nay đã hơn 80, sống cùng cháu trai hiện tại đang là chủ cửa hàng bánh bao. Lúc mới đến, vì "thiên phú dị bẩm" có tên là mù đường của mình nên cô đã đi lạc. Nhờ anh Lý chỉ dẫn mà cô mới tìm được căn hộ của mình, vì vậy cô thường đến đây mua bánh bao, không chỉ vì nguyên nhân này mà còn vì bánh bao ở tiệm này rất giống hương vị mẹ cô làm. Mỗi lần ăn nó là cô lại có cảm giác như mẹ đang ở đây, im lặng ngắm nhìn cô. Mua liên tục thành khách quen, khi thấy bà Lý mỗi lần trò chuyện không ngừng xoa bóp chân, than thở chân đau tối ngủ không ngon, vì vậy mỗi ngày cô đều tới đây bỏ ra một tiếng đồng hồ giúp bà xoa bóp. Cô học bên điều dưỡng, cô biết làm thế nào để người già có thể thoải mái hơn. Vì thế, mỗi lần thấy cô bà Lý không khỏi cười híp mắt, thầm nghĩ đứa bé này rất hợp với cháu trai của mình.

"Tốt quá" Như Nguyệt cười cười để bà kéo tay.

"Lạc Lạc, mang ít bánh qua đây" Bà Lý quay qua giục cháu trai đang đứng ngay trong quầy sau lưng mình.

Lý Lạc cười trừ sau đó đưa ánh mắt xin lỗi về phía cô, thấy bà mình thường xuyên làm phiền người ta như vậy, y cũng ngại lắm chứ. Y nhanh chóng gói 4 cái bánh bao, sau đó đi ra ngoài.

Lý Lạc năm nay 27 tuổi, là một thanh niên có dáng người cùng khuôn mặt rất tốt, y cao khoảng 1m78, thân hình chuẩn kiểu anh trai hàng xóm, khuôn mặt tuấn tú mềm mại. Tổng kết một câu, đây là một tiêu thụ hoàn mỹ. Xin lỗi, thật ra ngày đầu gặp y cô đã tổng kết như vậy, làm một hủ lâu năm, cô rất tin con mắt của mình. Cho nên, chỉ có thể dùng ánh mắt áy náy nhìn về bà Lý. Nghe nói nhà họ Lý hiện tại chỉ còn mình bà và Lý Lạc... haizz

Bà Lý trừng cháu trai một cái, sau đó liền nhận bánh bao rồi bỏ lên tay cô. Như Nguyệt nhanh tay đẩy lại nói "Cháu cảm ơn bà, nhưng sao cháu không thể nhận ạ"

"Sao không thể, cầm lấy cầm lấy, nhờ cháu mà bà không còn đau chân nữa, cháu không lấy là bà hết vui đó" Bà Lý hờn dỗi nói.

Như Nguyệt ngược ngừng nhận lấy, sau đó cô ngẩng đầu lên ngất một cái với Lý Lạc rồi xin phép bà Lý mình phải đi mua đồ.

Phía trước có một siêu thị khá lớn, mỗi tuần hai lần cô phải đến đây mua nguyên liệu nấu ăn, hiện tại cô không thể ăn giống lúc trước, tùy tùy tiện tiện, một phụ nữ có thai cần ăn cái gì không được đụng thứ gì cô đều cố gắng làm theo.

Mua một loạt thịt cá rau dưa, cô hưng phấn qua về.

"Chào anh" Cô vui vẻ chào hỏi vị hàng xóm đối diện nhà mình, là một anh chàng có chút âm trầm, khi chuyển tới đây đây là lần thứ tư cô nhìn thấy anh ta. Là một kẻ quái dị, nhưng không vì thế mà cô không chào hỏi.

Vị hàng xóm chỉ nhìn cô một cái sau đó khép cửa lại, Như Nguyệt rung mình phóng nhanh vào nhà.

Căn hộ cô thuê nằm ở tầng ba, vì mang thai nên cô không thích cảm giác đi thang máy, cho nên cô chọn tầng gần gần phía dưới, đi thang máy nhanh chóng là lên, nếu cúp điện, chấy nổ vùn vùn thì có đường mà chạy, chứ ở tầng mười mấy thang máy hư một phát lúc đó chỉ có kêu trời. Kì thật...là do cô nghĩ quá nhiều rồi đi.

Căn hộ cô có năm phòng, một phòng khách, một phòng ngủ, phòng bếp cùng nhà tắm và nhà vệ sinh. Nội thất đầy đủ, bố trí hài hòa, mang lại cảm giác ấm áp cho người khác. Mang nguyên liệu vào phòng bếp, Như Nguyệt thay đồ rồi mở laptop lên mạng.

Gần đây sau khi làm quen được với hoàn cảnh xung quanh, cô liền tạo một tài khoản trên web "khó phòng", một trang web bán hàng trực tuyến. Thân làm chủ bán, cô ngày nào cũng phải cập nhật tin tức về các loại quần áo mỹ phẩm hàng hiệu của Uông Hi Nguyệt. Đồ của cô ta quá nhiều, cô phải phân ra từng cái, vì trong đồng này, có cái chỉ mới dùng một lần, có cái còn nguyên mac, cho nên cô chỉ có thể tạo ra hai mục, cũ và mới.

Chỉ mới đăng ba ngày mà cô đã tiêu thụ được rất nhiều sản phẩm, đa phần là bên hàng cũ, vì đồ hiệu luôn đắt đỏ, có một số cô nàng dành dụm cũng không đủ mua, nhưng khi nhìn thấy có chỗ bán hàng cũ rao bán chưa tới nửa giá gốc, hàng chính hãng, tuy đã dùng rồi nhưng các nàng không để ý. Chi cần có để đi khoe là được.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tiêu Vũ

Tiền cứ thế mà chảy ào ào vào tài khoản của Uông Hi Nguyệt, được rồi, hiện tại cô dùng cơ thể của cô ta, cô chiếm thân thể của người ta nhưng không có nghĩa cô có quyền đổi tên cho cô thân thể này, vì vậy hiện tại nên gọi cô là Hi Nguyệt đi.

Kế hoạch đầu là tổng mớ đồ của cô thể đi thi hiện tại vẫn đang tiến hành, cho nên bây giờ cô nên bắt tay vào kế hoạch thứ hai, thu thập vật tư. Mạt thể còn ba năm nữa mới đến, nên hiện tại cô không thể mua các mặt hàng như thịt cá rau dưa hoặc các hàng có hạn sử dụng ngắn như bột, gạo, khoai ngô,...hay các loại bánh mì, bánh ngọt, lạp xường...được. Có lẽ nên chuẩn bị vật tư thiên về vật dụng cần thiết hàng ngày như giấy vệ sinh, dầu gội, sữa tắm, nồi niêu xoong chảo,...

Nhưng không thể cứ trơ mắt ra mà đi mua một đồng đồ, chắc chắn sẽ bị người khác nghi ngờ hoặc hiểu lầm gì đó, nói không chừng còn nghĩ cô có bệnh. Cho nên chỉ có thể tìm cách che dấu thật tốt. Hi Nguyệt thầm may mắn lúc trước sao mình có thể kiên trì đọc hết bộ truyện này sang bộ truyện khác hay được vậy, cô cũng từng xem qua một ít quyển nói về mạt thể. Trong truyện các nhân vật chính thường dùng cách mở siêu thị, tạp hóa,... để trắng trơn thu thập vật tư. Có lẽ, cô cũng phải học làm theo thôi.

Hi Nguyệt nhìn ra ngoài phát hiện trời đã gần tối, cô liền ngồi dậy đi vào bếp chuẩn bị bữa ăn. Lúc trước, thời đại học cho đến khi ra ngoài thực tập, cô đều sống một mình, tự chi tự cho, cha mẹ thì đứng bên cổ vũ, họ không phải không để ý tới cô mà họ muốn cô học cách tự lập, biết có trách nhiệm với bản thân. Cô thầm cảm ơn cha mẹ, vì hiện tại, trong mọi tình huống cô đều có thể nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh mới mà không có trở ngại gì.

Lấy nguyên liệu trong tủ lạnh ra Hi Nguyệt quyết định hôm nay phải ăn nhiều một chút, được rồi, kì thực lúc nào cô chả ăn nhiều, nhưng hôm nay cô thật sự rất vui, mức tiêu thụ hàng bữa nay là cao nhất trong những ngày qua.

Lấy bánh bao bỏ vào nồi hấp, cô làm một đĩa cà chua xào trứng, một tô canh thịt bò, một đĩa rau cải thìa xào tỏi, một bát thịt hầm cô hầm lúc sáng, cuối cùng là một tô com to đầy ắp. Dọn xong tất cả vào bàn ăn, Hi Nguyệt hưng phấn ngồi vào nhanh chóng giải quyết bữa tối. Chưa đầy 30 phút sau, một bàn thức ăn đều bị cô nhét hết vào bụng.

Hi Nguyệt vui vẻ vỗ vỗ cái bụng, nhẹ giọng nói "Bé con, mẹ đây là vì con hết"

Đứng dậy thu dọn chén bát, cô liền đi vào phòng ngủ thay một bộ quần áo vận động thoải mái, cô cần đi dạo để tiêu thực.

Không khí ban đêm khu ngoại thành thật sự rất tốt, tươi mát nhẹ nhàng khoan khoái, Hi Nguyệt hít sâu một hơi sau đó bước về phía công viên cách

không xa chung cư của cô.

Bây giờ mới 19h, công viên không đông lắm, đa phần đều là người có tuổi hoặc trung niên đang chạy bộ, tập thể dục. Hi Nguyệt thoải mái đi tới, hướng về phía khu hồ nước, trung tâm của công viên.

Điều làm Hi Nguyệt bất ngờ chính là cô tiếp tục gặp lại Lý Lạc, y đứng cách cô không xa, gần sát bên hồ nước, đang nói gì đó với người trước mặt. Vì người đối diện y đứng khuất trong bóng tối nên cô không nhìn rõ mặt, nhưng dựa theo dáng người, cô cảm thấy mình biết người đó là ai.

Nghĩ nghĩ một hồi, hai mắt cô chợt lóe sáng, trong lòng ngào thét: Móa, chả lẽ là người yêu của Lý Lạc! Nhìn đi, chiều cao dáng người có quá gần gũi nhìn ra được tên kia là đàn ông. Tui nói mà, mắt của tui chưa bao giờ nhìn sai.

Hi Nguyệt hưng phấn ngồi xổm xuống, mồm mien tiến lại bụi cây gần chỗ hai người, nghe lén. Thực ra nghe lén người khác nói chuyện là điều không nên, nhưng cô nhịn không được, thật đó....

Lý Lạc hình như rất tức giận, y cau mày lui một bước về phía sau như muốn tạo khoảng cách với người đàn ông kia, còn người kia thì nhanh chóng bước ra kéo tay y lại, một lời cũng không nói. Nhưng nhờ hành động bước ra ấy, cô đã thấy rõ mặt người đàn ông, đó không phải vị hàng xóm quái dị sống đối diện căn hộ của cô sao?

Bị nắm lại, Lý Lạc liên tục vung tay muốn tránh khỏi nhưng không thành công, vị hàng xóm vẫn nắm chặt tay y, nghiêm mặt mím môi không nói lời nào.

Về mặt như này của hấn càng khiến Lý Lạc tức giận hơn, y một bên dùng tay còn lại nắm lấy cổ áo vị hàng xóm, một bên tức giận mắng to "TIÊU VŨ! Anh con mẹ nó có bỏ ra hay không?".

Tiếng hô của Lý Lạc hoàn toàn khiến cho Hi Nguyệt chần chừ. Tiêu Vũ? Vị hàng xóm không thích nói chuyện đó chính là Tiêu Vũ, nam thứ số một luôn một đường đi theo bảo vệ Trịnh Thư Uyển trong mặt thế? Mẹ nó! Có khi nào trùng tên hay không? Nhưng mà, sao giống với khuôn mặt bất chợt hiện ra trong đầu cô thế này!

Chả lẽ Trịnh Thư Uyển có mị lực đến nỗi bẻ cong thành thẳng? Hay từ đầu mắt cô đã nhìn sai, kì thực Tiêu Vũ và Lý Lạc chỉ là bạn bè đang cãi nhau?

Trong ký ức tương lai của "Uông Hi Nguyệt", Tiêu Vũ gia nhập đoàn người Tần Úc là lúc đoàn người đang trên đường đi lạc vào thị trấn Cúc Bay, sau khi gia nhập, Tiêu Vũ đã cống hiến rất nhiều cho đoàn thể, hấn ta có dị năng hệ tinh thần, cho nên luôn được đảm đương chức vụ làm rada tìm đường.

Lạc vào thị trấn Cúc Bay lúc đó cũng nhờ có một phần từ Tiêu Vũ, nhưng cũng vì có hấn ta, cho nên đoàn người cũng né khá nhiều khu vực tập trung đông động thực vật biến dị, sau khi vào thị trấn, lúc ban đầu Tiêu Vũ có dự định sẽ ở lại đây, không theo đoàn người vì mục tiêu của họ là căn cứ Bắc Tinh ở phía Bắc, đi vòng về phía nam chỉ để thu thập vật tư cùng vũ khí, nhưng không biết vì sao sau khi đoàn người chuẩn bị rời đi thì Tiêu Vũ lại đồng ý chính thức gia nhập. Về sau hấn ta càng ân cần với Trịnh Thư Uyển, một lòng vì cô ta làm rất nhiều chuyện, cuối cùng trở thành đàn em đặc lực của Tần Úc. Còn về phía sau nữa thì cô không biết, vì "Uông Hi Nguyệt" sống không tới lúc đó.

Càng nghĩ độ ám trong mắt Hi Nguyệt càng giảm xuống, vốn dĩ "Uông Hi Nguyệt" cùng Tiêu Vũ không có ân oán, nhưng khi Trịnh Thư Uyển thu phục được hấn ta thì hấn lại vì ả làm nhiều chuyện suýt chút nữa hại chết "Uông Hi Nguyệt". Bây giờ nhìn thấy người thật trước mặt, độ hảo cảm của cô đối với hấn ta hoàn toàn tụt hết. Vì một người như Trịnh Thư Uyển mà làm hại biết bao nhiêu người vô tội, đáng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Kế hoạch bị phá vỡ 1

Lý Lạc tức giận mắng xong thì liền đỏ mặt thờ phỉ phò, Tiêu Vũ mặc kệ y nắm cổ áo mình, theo góc độ của cô thì cô còn nhìn thấy vẻ mặt lạnh tanh của hấn xuất hiện một tia ôn nhu không dễ phát hiện. Thuận theo thế công của Lý Lạc, hấn liền dùng tay còn lại vòng ra sau nắm lấy gáy y, khiến y ngửa đầu lên nhìn mình, cuối cùng là hôn xuống.

Đệt! Hôn môi? Hi Nguyệt triệt để choáng váng.

Móa! Đại thần xuyên việt, làm ơn xuất hiện và giải thích đùm con tình huống hiện tại đi! Nếu Tiêu Vũ cong thì chuyện sau này của hấn cùng với Trịnh Thư Uyển làm thế quái nào mà xảy ra được?

Hay là giống như lời thoại của các anh công trong tiểu thuyết "Tôi không phải gay, chỉ trùng hợp người tôi yêu là đàn ông", và sau khi hết yêu Lý Lạc thì hấn liền chuyển mục tiêu qua Trịnh Thư Uyển? Nam nữ gì đều chơi tốt?

Càng nghĩ, hảo cảm của cô đối với Tiêu Vũ đã giảm xuống âm không thể âm hơn. Xem xét sơ lược qua toàn bộ ký ức tương lai của "Uông Hi Nguyệt" thì căn bản không có người nào tên Lý Lạc, mà trong quá trình sinh hoạt với Tiêu Vũ, hấn cũng chưa từng nhắc tới cái tên này. Shit! Tra công!

Hi Nguyệt vừa tức giận mắng Tiêu Vũ trong lòng vừa tiếp tục xem lén.

Lý Lạc giống như bị điểm huyết, y đứng tại chỗ không nhúc nhích, hai mắt mở to tỏ vẻ không tin nổi, 10 giây sau y mới lấy lại ý thức, lập tức vùng lên nhưng không được. Hiện tại Tiêu Vũ đã ép chặt cơ thể y vào người hắn, một kẻ hồ cũng không chừa lại.

Hi Nguyệt rồi rầm không biết mình có nên xuất hiện giải vây dùm Lý Lạc hay không, hay chỉ nên ngồi ở đây tiếp tục quan sát....

Cuối cùng cô quyết định, phải giúp Lý Lạc!

Hi Nguyệt di chuyển từ bụi cây ra sau cái cây lớn phía sau, rồi nhẹ nhàng lùi lại, lấy tai nghe trong túi quần ra đeo lên. Rồi giả vờ như đang chạy bộ, vừa chạy vừa hát lớn.

"A A A Bóng cây ở xa,....Người cũng ở xa,....AAA"

Khi chạy ngang qua hai người, cô giả vờ như không nhìn thấy họ, hát càng to hơn, vừa chạy được một đoạn cô liền dừng lại nấp ở chỗ khuất, cô nhìn thấy Lý Lạc đã đẩy thành công Tiêu Vũ ra, cuối cùng còn bồi cho hắn một đám, đám này vừa xuất ra, cô liền reo hò trong lòng "Đám hay lắm, hahaha.."

Sau đó Lý Lạc liền rời đi, không lâu sau Tiêu Vũ cũng đi mất, Hi Nguyệt vỗ ngực thở một hơi, quay lại định đi về nhà thì phát hiện ánh mắt quái dị của mọi người xung quanh. Hi Nguyệt cứng ngắc lui về sau, cuối cùng cô chỉ biết cười ngược gãi đầu rồi nhanh chân bỏ chạy.

Ba ngày qua đi nhưng không thấy Tiêu Vũ có hành động gì bất thường, được rồi, tên này căn bản chưa từng rời khỏi nhà trong những ngày qua. Còn Lý Lạc, y vẫn bình thường như trước, mỗi lần ra mua bánh bao, cô đều cố ý quan sát kỹ y hơn nhưng không thấy có gì khác thường. Chuyện người khác cô không quản, nhưng chuyện liên quan đến Tiêu Vũ cô nhất định phải quản. Cô không biết mình có thể triệt để thay đổi tương lai của "Uông Hi Nguyệt" hay không, nắm rõ Tiêu Vũ là vì mình sau này, hắn tại mặt thể có dị năng tinh thần hiếm thấy, nếu có hắn bên cạnh thì chắc chắn bản thân cô cũng bảo đảm sẽ được an toàn. Nếu sau này không cùng đường, thì lúc đó hi vọng hắn còn nghĩ tới tình hàng xóm mà không làm khó dễ cô. Nghĩ nghĩ, cô liền quyết định nếu sau này đi thị trấn Cúc Bay thì phải rủ bằng được Lý Lạc đi cùng.

Trịnh Thư Uyển sốt ruột đi vòng vòng trong nhà, ả đã đến căn biệt thự của "Uông Hi Nguyệt" 2 lần, lần đầu thì không có ai, lần sau thì có người đi ra nói cô ta đã chuyển đi và bán căn biệt thự này cho họ. Hiện tại ả khá lo lắng, một ngày chưa lấy được vòng cổ từ "Uông Hi Nguyệt" thì ả không thể nào ngủ ngon được. Cuối cùng ả nhìn không được cầm điện thoại lên gọi.

Tầm 30 phút sau trước căn phòng đang thuê của Trịnh Thư Uyển, một chiếc hơi sang trọng đỗ tại đó, một người đàn ông mặc tây trang dáng người cao ngất, gương mặt lạnh nhạt nhưng nếu quan sát kỹ thì sẽ thấy ánh mắt anh ta có chứa một tia không yên lòng. Chưa đầy vài giây sau khi người đàn ông bước xuống thì trên bậc thang căn nhà ngay sát chiếc xe có một cô gái nhỏ gầy mặc đầm trắng chạy xuống, vừa nức nở vừa xà vào lòng người đàn ông.

Người đàn ông không ai khác chính là Tần Úc, còn cô gái kia, không cần nghĩ cũng tự rõ đó là Trịnh Thư Uyển. Hiện tại Tần Úc đang bối rối vuốt vuốt lưng giúp Trịnh Thư Uyển thông khí, sau đó anh ta liền nhẹ nhàng hỏi.

"Sao vậy bé con? Ai làm em khóc?"

Trịnh Thư Uyển tách mặt mình ra khỏi ngực Tần Úc, ả nhu nhu cài mũi, sụt sịt ngược lên nhìn anh, đôi mắt hồng hồng mở to ngập nước. Nhìn cảnh này cả người anh đều ngứa.

Tần Úc áp chế dục hòa trong người, nghiêm chỉnh đứng yên dùng vẻ mặt lo lắng nhìn ả.

Một lúc sau, Trịnh Thư Uyển mới run rẩy nói nhỏ "Em rất áy náy chuyện của chị Nguyệt, em muốn xin lỗi chị, nhưng em tìm không được chị ấy" Nói tới đây ả bắt đầu nức nở.

Tần Úc đau lòng dùng tay áp đầu ả vào ngực mình, nhẹ giọng khuyên "Chuyện qua lâu rồi em đừng để trong lòng, ngoan, cô ta đã đồng ý bỏ qua rồi"

"Không, em muốn trực tiếp đối mặt xin lỗi chị ấy, nếu không...nếu không em sẽ không thể nào ngủ ngon được" Trịnh Thư Uyển vùng ra khỏi cái ôm của Tần Úc, quay lưng về phía anh ôm mặt nói.

Tần Úc bước tới ôm ả từ phía sau, để ả dựa cả vào người mình, sau đó mới nói "Anh đưa em tới tìm cô ta, được không?"

"Chị ấy chuyển nhà rồi"

Tần Úc cau mày khó chịu, nhưng một lúc sau anh liền thủ thủ bên tai Trịnh Thư Uyển: "Để anh cho người đi tìm"

Hơi thở nóng rực mang theo mùi vị đàn ông không khỏi khiến hai tai Trịnh Thư Uyển đỏ lên, ả vừa giả vờ muốn thoát ra khỏi vừa còn lại vô lực dựa cả người vào lòng anh.

Nhận được câu trả lời của Tần Úc, ả liền gượng ngừng nói "Cảm ơn anh, Tần tổng"

Tần Úc cười cười, cúi đầu xuống ngậm lấy một bên tai ả cắn mút, một lúc sau khi thấy toàn thân Trịnh Thư Uyển đều biến thành màu hồng phấn, anh ta mới cười khẽ nói "Không tính mời anh lên nhà sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Kế hoạch bị phá vỡ 2

Nếu hiện tại ả đang sống trong thân phận trước kia, ả nhất định sẽ đồng ý với Tần Úc, một người đàn có sức hấp dẫn như vậy, ả sao có thể từ chối. Nhưng với tình huống bây giờ thì chưa được, Tần Úc đối với ả lúc này chỉ mới là sự thú vị cùng yêu thích, không phải là tình yêu. Nếu như ả trao thân cho anh ta, có thể sau này anh ta sẽ mất dần hứng thú với ả. Điều Trịnh Thư Uyển ả đây muốn, là phải có được tình yêu chân chính của Tần Úc, phải khiến anh ta yêu ả hơn cả mạng sống của mình, rồi bỏ ả một ngày là anh ta đã không thể chấp nhận được.

"Tần..tổng, anh buông em ra trước, có được không?" Trịnh Thư Uyển ừng nữu nói.

"Được" Anh mỉm cười nhẹ nhàng buông hai tay đang quấn trên eo ả ra.

Ngay khi Tần Úc buông tay, Trịnh Thư Uyển liền xoay người lại đối diện với anh, khe khẽ kéo giãn khoảng cách, ả ngượng ngùng nói: "Phòng em bây giờ rất bừa bộn, sau này...sau..này có dịp, em sẽ mời anh vào uống trà". Nói xong không để Tần Úc kịp phản ứng, ả liền nhanh chân xoay người chạy lên nhà, bước chân có chút lảo đảo.

Tần Úc im lặng nhìn theo bóng lưng Trịnh Thư Uyển, ánh mắt lóe lên một tia dự vọng xâm chiếm.

Hôm nay Như Nguyệt quyết định sẽ vào thủ đô một chuyến, bảo bảo nhà cô rất ngoan, sắp hai tháng rồi mà vẫn chưa có hành cô như trong sách đã viết. Hiện tại khẩu vị của cô đã không giống như trước đây, cô bây giờ cực kỳ thích ăn chua, một quả chanh lớn có thể làm cho người ta nhăn mũi méo mặt, nhưng đối với cô nó không các gì một chiếc bánh ngọt thơm phức, cô có thể thoải mái ngậm nhấm hết một quả mà không chút nhúu mày.

Mặc một chiếc áo phông giản dị, quần thể thao khá rộng, khoác bên ngoài là một chiếc áo khoác jean quá khổ, đi giày bata thoải mái, đeo balo lên, Hi Nguyệt liền mở cửa ra khỏi nhà.

Cô đi vào thủ đô có hai mục đích, đầu tiên là đến một bệnh viện chất lượng tốt khám thai, thứ hai là đi dạo xem xét thị trường để chuẩn bị cho kế hoạch thu thập vật tư, cô đã thuê một nhà kho cách khá gần chung cư cô đang ở, cô tính dùng nó để chứa vật tư mà mình thu thập được.

Bước ra khỏi nhà với tâm trạng hưng phấn, nhưng vừa mới từ thang máy đi ra, tình cảnh trước mặt không khỏi khiến cho cô bật ngửa.

Lão Thiên, ngài đang chơi tôi có phải hay không?

Trước mặt cô là một người đang ông mặc tây trang sang trọng, dựa vào ngực anh ta là một cô gái mặc chiếc đầm công chúa màu hồng. Cô gái e thẹn nép vào người đàn ông, người đàn ông ôn nhu mỉm cười một tay khoác lên eo cô gái, tay còn lại giúp cô sửa lại mái tóc đang xòa trước mặt. Nhìn thế nào đi nữa cũng thấy con mẹ nó chướng mắt!

Trịnh Thư Uyển nở nụ cười đắc ý trong lòng, ả ta không ngừng niệm: Mau ghen tức đi, mau lại đây đánh ta đi..

Nhưng ngược lại với sự mong đợi của ả, con khốn "Uông Hi Nguyệt" chỉ đứng bất động ngay đó, cả một cái cử động cũng không có.

Được rồi, kì thật bé Hi Nguyệt đã bị sự xuất hiện của hai người này dọa cho choáng váng, bất động tại chỗ luôn rồi.

Móa! Lão nương đã chạy tới đây tránh hai người các người rồi, vì sao không chịu buông tha cho ta, hà hà hà?

Tần Úc giống như không phát hiện sự tồn tại của Hi Nguyệt, anh ta chỉ đứng đó chăm chú sửa lại mái tóc cho Trịnh Thư Uyển, cuối cùng Trịnh Thư Uyển là người mở miệng trước.

Ả mềm mại chào hỏi " Chào chị, chị còn nhớ em không?"

Hi Nguyệt sau khi lấy lại tinh thần liền đứng thẳng nghiêm mặt nhìn đôi cầu nam nữ trước mặt, cô là người lịch sự, dù không ưa nhau nhưng người ta đã chào mà mình không đáp lại đúng thật là không có phép tắc, mắc công sau này lại có người tìm lỗi chọt vào đây, nghĩ xong cô liền mở miệng:"A, chào"

Cô tiếp tục giả vờ như đang suy nghĩ, sau đó nói tiếp "Tôi dạo này mắc chứng hay quên, cô là ai nha, tôi không nhớ rõ"

Nghe câu trả lời của Hi Nguyệt, trong lòng Trịnh Thư Uyển liền căng thẳng, chẳng lẽ ả thật sự không thể thay đổi cốt truyện, không, không thể nào, cho dù cô ta quên, ả nhất định phải làm cho cô ta nhớ ra.

Trịnh Thư Uyển nhẹ giọng nói " Em là nhân viên mới của Tần thị, Trịnh Thư Uyển, lúc..trước, là em không cẩn thận xô chị té ngã, chị, chị tha lỗi cho em có được không?" Nói tới đây, giọng điệu của ả mang theo vài phần khẩn cầu.

Ả tiếp tục nói: "Em với Tần tổng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, không như chị nghĩ đâu"

Hi Nguyệt bày ra vẻ kinh ngạc, sau đó cô nhàn nhạt tiếp lời "Tôi với anh ta đã không có bất kì quan hệ nào, mà cô nói như vậy, có khác gì tự tát vào

mặt mình đâu nhỉ" Không để Trịnh Thư Uyển phản bác, cô nhanh miệng nói tiếp " Có mù cũng thấy hai người có vấn đề, Trịnh tiểu thư, cô có thường xuyên đến viện kiểm tra não không?"

Câu nói vừa rồi thành công chèn họng Trịnh Thư Uyển, cũng khiến cho Tần Úc từ đầu tới cuối không quan tâm cũng ngược mặt lên nhìn cô. Hi Nguyệt đang bận suy nghĩ liền không để ý đến ánh mắt của anh ta, chỉ có Trịnh Thư Uyển là chú ý, ả ra sức bấm chặt tay, về mặt tái nhợt, vì ánh mắt bây giờ của Tần Úc nhìn Hi Nguyệt, chính là một ánh mắt chứa đầy sự tò mò.

Không, ả không thể để Tần Úc chú ý tới "Ông Hi Nguyệt".

Nghĩ liền làm, Trịnh Thư Uyển suy yếu muốn té ngã vào lòng Tần Úc, bộ dạng như sắp tới chết tới nơi.

Bị tiếng kêu của ả làm cho giật mình, Hi Nguyệt ngược mặt lên nhìn thì thấy Trịnh Thư Uyển hai tay ôm ngực, bộ dạng khó chịu. Tần Úc ôm chặt lấy ả, về mặt ngưng trọng không ngừng hỏi ả bị đau ở đâu.

Trịnh Thư Uyển suy yếu nói với anh ta "Em cảm thấy ngực mình rất khó chịu" sau đó làm bộ thờ dốt, qua đầu lại về phía Hi Nguyệt, thành khẩn nói: "Chị có thể để em vào nhà chị nghỉ ngơi có được không"

Khỏe miệng cô không khỏi co quắp, bị bệnh sao không đến bệnh viện? Vào nhà cô làm cái mọt gì?

Chưa đợi cô trả lời thì phía sau có một tiếng "đình", thang máy mở. Bước ra là một thanh niên tuấn tú, thấy người đó, ánh mắt Hi Nguyệt liền phát sáng, cô nhanh chân đi tới ôm cánh tay người thanh niên, lắc lắc nói: "Lạc Lạc, sao anh lại xuống đây, ả mà có người muốn lên nhà mình kia, có được không anh?". Tiểu thụ ả, làm ơn giúp chị đi, chúng ta cùng chung một con đường đây.

Bị hành động đột ngột của Hi Nguyệt dọa, Lý Lạc ngậy người trong chốc lát, nhưng khi chạm vào ánh mắt xin giúp đỡ của cô, y liền hiểu, nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, y hướng hai người trước mặt nở nụ cười xã giao.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Kết oán

Tần Úc dùng ánh mắt lạnh lùng đánh giá người thanh niên trước mặt, trong mắt anh hiện lên một tia sáng quang không dễ phát hiện. Còn Trịnh Thư Uyển, ả tròn to mắt không dám tin mà nhìn Hi Nguyệt. Nhưng ả chỉ bị động trong giây lát, ả là một người thông minh, hiện tại mà không phát hiện ra chuyện bất thường thì ả đã không phải là Trịnh Thư Uyển.

Trong lòng ả hiện lên hai giả định không chắc chắn: một là kẻ trước mắt không phải "Ông Hi Nguyệt", là thể thân hoặc có thể cô ta thật sự bị mất dần trí nhớ, hay...kẻ trước mặt này cũng giống như ả, người xuyên việt!

Điều thứ hai là điều mà ả một mực muốn phủ định, nếu thật sự là người xuyên việt, vậy những lợi thế trước kia của ả thật sự bị phá vỡ.

Trịnh Thư Uyển chôn mặt vào lòng Tần Úc, về mặt lộ ra nét tàn nhẫn. Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, "Ông Hi Nguyệt" không thể tiếp tục tồn tại được nữa.

Hai người nhanh chóng khôi phục vẻ thiếu đánh như hàng ngày, Trịnh Thư Uyển suy yếu, khuôn mặt trắng bệch nép vào ngực Tần Úc, Tần Úc thu hồi ánh mắt đánh giá Lý Lạc, khuôn mặt trung vẻ lạnh lùng như không có chuyện gì xảy ra. Không đợi Lý Lạc lên tiếng, anh liền dùng khẩu khí bá đạo của tổng tài, mục đích là để trấn trụ hai người trước mặt: "Cô nên đồng ý nếu cô còn có nhân tính"

"....." Trong lòng Hi Nguyệt không khỏi chửi má nó, chuyện này có quan hệ mọt gì tới nhân tính?

Lý Lạc nhủ mày, y không thích khẩu khí của người đàn ông trước mặt. Y dùng vẻ mặt ôn nhu, ánh mắt chứa tiểu ý, giọng nói nhỏ nhẹ: "Hai vị, bên trái khu chung cư có một phòng khám rất tốt, nếu vị tiểu thư này đã bệnh như vậy, sao không đưa cô ấy đến đó, trong nhà chúng tôi thật sự không có điều kiện nha..."

Lý Lạc vừa dứt lời, khuôn mặt cô không khỏi co quắt lại, nếu cô nhớ không lầm, phòng khám phía bên trái đó là phòng khám thú y mà.....

Ép dục vọng muốn cười lớn xuống, Hi Nguyệt lo lắng nhìn Trịnh Thư Uyển, nói "Tôi nghĩ cô nên đến đó, nhìn cô như sắp không xong rồi"

Trịnh Thư Uyển buồn bực trong lòng, đối với kẻ đầu muối không ăn này, ả hận không thể bay lại xé xác con khốn đó, nhưng ả vẫn khôn ngoan ngược mặt lên nhìn Tần Úc, dùng giọng mỉa: "Từ nhỏ em đã sợ đi khám, em không muốn khám, có được không? bây giờ em chỉ muốn nằm ngủ một chút"

"Đờ hơn chưa?" Tần Úc nở nụ cười ôn nhu với ả, ôm ả chặt hơn, Trịnh Thư Uyển nhẹ nhàng gật đầu với anh, ánh mắt làm nũng.

Sau khi dỗ người trong lòng xong, anh liền nhìn về phía Hi Nguyệt rồi chuyển sang nhìn Lý Lạc, cười như không cười hỏi "Vị này là..."

Hi Nguyệt hạnh phúc nhìn Lý Lạc, sau đó mới trả lời anh "Bạn trai tôi, Lạc Lạc"

Tần Úc không nói gì, anh nhanh chóng ôm Trịnh Thu Uyên lên, gật đầu chào rồi sau đó đi ra ngoài, không để ý tới khuôn mặt nhăn nhó vì tức giận của Trịnh Thu Uyên.

Đợi khi hai con người khó ưa đó đi thật xa, lúc này Hi Nguyệt mới dám buông cánh tay Lý Lạc ra, cảm kích nói "Cảm ơn anh rất nhiều"

Lý Lạc ôn nhu xoa đầu cô, trả lời "Không có gì, họ là ai?", nhưng sau đó y liền nói "Xin lỗi, tôi chỉ tò mò"

Hi Nguyệt xua tay tỏ ý không sao "Người đàn ông là chồng cũ của tôi, còn cô kia là bạn gái hiện tại của anh ta"

Thấy Lý Lạc kinh ngạc, Hi Nguyệt chỉ cười trừ, sau đó cô cúi đầu chào y, lên nhà. Cô hiện tại không có tâm tình ra ngoài nữa rồi, bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc.

Lý Lạc nhìn theo bóng lưng của cô, ánh mắt nghiêng ngả.

Trong góc khuất khó phát hiện, một chiếc camera ghi lại toàn bộ câu chuyện. Mà trong căn phòng hắc ám, một thanh niên có khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt chứa đầy sự tàn nhẫn thị huyết nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, nơi có hình ảnh một chàng trai đang ôn nhu xoa đầu một cô gái.

Trịnh Thu Uyên nằm trên giường khách sạn, ánh mắt tức giận trừng trừng nhà. Trong đầu ả đang hiện lên hình ảnh ả dùng 1001 cách khác nhau giết "Ông Hi Nguyệt". Nhưng tường tượng cũng chỉ là tường tượng, hiện tại ả vẫn chưa đủ khả năng tiêu diệt cô ta. Chưa nắm hoàn toàn Tần Úc trong tay, xã hội này vẫn là xã hội pháp trị, giết người không dễ. Muốn khiến "Ông Hi Nguyệt" hoàn toàn biến mất, thì chắc phải chờ tới lúc tận thế đến, xã hội hỗn loạn, nhân tính dần biến mất, mạng người không đáng một đồng. ả có đủ kiên nhẫn chờ tới đó, khi đó, ả nhất định phải dày vò cô ta đến muốn chết cũng chết không được.

Gần 3 năm tiếp theo tận thế mới đến, trong khoảng thời gian này có lẽ ả sẽ dùng để thu phục Tần Úc, đứng nhìn những cử chỉ bên ngoài của anh ta đối với ả mà làm tường ả đã thật sự có được anh ta. Tần Úc là một kẻ khó chơi, anh ta tàn nhẫn, quyết đoán, ngoài bản thân ra thì anh ta không tin bất kì kẻ nào, anh ta chỉ coi ả là một con búp bê của mình, tuy rằng tình cảm anh ta đối ả đặc biệt không giống những người khác, nhưng ả tin, hiện tại anh ta có thể vứt bỏ ả bất kì lúc nào mà không cần do dự.

Hi: Tuyển editor - beta làm chung bộ "Mang theo không gian xông mặt thế" và tuyển thêm một bạn có kinh nghiệm viết truyện cùng viết chung bộ này với ta. Vì ta hiện tại rất bận, sợ là không có thời gian viết ToT.

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bắt gian

Mấy hôm nay Hi Nguyệt trong người cảm thấy khó chịu, vì ngoại trừ ở trong nhà ra mỗi lần cô đi đâu, đều có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt nhìn mình chằm chằm, cô bị theo dõi. Nhiều lần cố gắng xác định nhưng đều không thành công, có thể đối phương quá giỏi hoạt hoặc là do cô quá cảnh giác.

Lục lại trí nhớ lần nữa, Ông Hi Nguyệt căn bản chưa từng tới khu ngoại thành này, càng không đắc tội với ai ở đây. Hay là, do cô quá chối mắt, dễ hấp dẫn bọn xấu?

Cho nên mấy bữa nay, cô cố gắng ít ra ngoài hoạt động, trực giác nói cho cô biết chỉ cần ra ngoài, cô có thể gặp nguy hiểm!

Có lẽ vì ở lâu trong nhà, bí người bức bối, nên Bảo Bảo đã bắt đầu quấy lên, làm cô ăn không ngon, ngủ không yên, đau lưng mỏi chân, ăn gì cũng không vừa miệng, chỉ cần ngửi thấy mùi tanh, đều nhìn không được muốn nôn mửa. Cứ tiếp tục kiểu này, cô thật sự sẽ chịu không được.

Đột nhiên nghĩ ra thứ gì đó, Hi Nguyệt từ trên sofa bật dậy chạy nhanh vào phòng ngủ, mở ngăn kéo bàn trang điểm lấy ra hộp gỗ đào, cầm sợi dây chuyền kì lạ đeo lên, ngay lập tức cả người Hi Nguyệt như sống lại, dòng khí ấm từ sợi dây chuyền động khắp cơ thể cô, vỗ về khiến cho cô thoải mái thở phào một hơi. Hự hự, vì cái gì không nghĩ tới đó sớm hơn!!

Lấy lại tinh thần, Hi Nguyệt lập tức cầm điện thoại gọi cho Lý Lạc, vì phòng ngừa Trịnh Thu Uyên dờ hơi chạy tới đây, nên cô đã xin số của y, đề phòng bất trắc.

Nhận được câu trả lời của đối phương, cô nhanh chóng thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài. Nói sẽ đi khám thai muốn nhìn thấy Bảo Bảo nhưng gần một tuần từ khi Tần Úc cùng Trịnh Thu Uyên tới, cô vẫn chưa có cơ hội để đi, ngay sau đó lại cảm thấy như bị theo dõi. Cô liền ở nhà, nhưng bây giờ giống như được tiếp thêm sức mạnh, Hi Nguyệt liền gọi cho Lý Lạc nhờ y đi cùng mình đến bệnh viện, tiện thể ghé vào đồn cảnh sát báo nguy. Haizzz, hết cách rồi, ở đây ngoại trừ Lý Lạc ra, cô thật sự không biết nên nhờ vả ai.

Căng thẳng ra khỏi chung cư, nhìn thấy Lý Lạc đã đứng đợi mình ở phía trước, lòng cô không khỏi nhẹ nhõm hơn một ít, nhưng nhanh chóng cô liền cảm thấy có một dòng khí lạnh phóng tới sau lưng, như có ai ngắt ngao kèm cặp mình. Cô càng đi về phía trước, cái lạnh lẽo càng tăng, như thể cô với người nào đó có mối thù diệt thân không bằng.

Đặc biệt ngay lúc Lý Lạc cười với cô, cô liền cảm nhận mình sắp chết tới nơi rồi à (° Δ °|||).

Hai người đón taxi đến bệnh viện, trên đường đi Lý Lạc nhìn không được tò mò hỏi "Cô bị bệnh gì? Có nghiêm trọng lắm không?"

"Tôi chỉ đi khám thai" Hi Nguyệt mỉm cười nói.

"À" Kinh ngạc trong chốc lát, Lý Lạc liền gật đầu nói "Vậy cô phải cố gắng bồi bổ"

Hi Nguyệt mỉm cười nói cảm ơn.

Hoàn thành xong thủ tục, bác sĩ nói Bảo Bảo rất khỏe mạnh, sau đó cho cô một đồng thuốc bổ và dặn dò một số việc cần tránh khi mang thai. Cảm tò siêu âm ngầm nhìn, cái thứ màu đen tròn tròn nho nhỏ nhỏ đó, chính là Bảo Bảo của cô, bé con thật là dễ thương. Hi Nguyệt hạnh phúc ôm chặt tờ giấy.

Thấy về mặt của cô, Lý Lạc bất giác nở nụ cười.

Hai người tiếp tục đón taxi đến đồn cảnh sát, sau khi nghe qua lời kể của cô, Lý Lạc kinh hoàng tròn mắt, nhưng nhanh chóng y bình tĩnh lại trầm mặc nghĩ gì đó, cô khá tò mò khi thấy dáng vẻ này của y, nhưng việc của người khác tốt nhất mình không cần quá xem sâu, nên cô cũng không hỏi.

Cảnh sát bảo đảm sẽ giám sát chặt xung quanh khu chung cư của cô, sau khi nhận được sự đảm bảo của cảnh sát, Hi Nguyệt cùng Lý Lạc quay trở về.

"Thật sự cảm ơn anh, phí một ngày của anh tôi thấy thật có lỗi" Hi Nguyệt áy náy nhìn y.

"Không sao, chúng ta cũng tính là bạn bè, lần sau mua thêm nhiều bánh bao là được"

"Ặc..."

Hai người nhìn nhau cười cười.

"LÝ LẠC!!" đột nhiên có đạo thanh âm vang lên, trầm đục lặng lẽ. Nhìn về phương hướng phát ra, Hi Nguyệt có chút ngây người, Móa!! Tiêu Vũ sao lại ở đây???

Tiêu Vũ dùng ánh mắt lạnh tanh đảo lui đảo tới trên người cô, làm lông tơ trên người cô toàn bộ dựng đứng. Về mặt như đi bắt gian này là có ý gì?

Lý Lạc khó chịu khi thấy hắn bước tới gần mình, y không khỏi nhíu mày hỏi "Anh tới đây làm gì?"

"Tôi không tới, làm sao biết hai người muốn làm cái gì?" Tiêu Vũ cười lạnh đáp.

Không đợi Lý Lạc giải thích hắn liền nói tiếp "Trở về với tôi, hoặc em sẽ chịu phạt" Nhấn mạnh hai chữ "chịu phạt", Tiêu Vũ liền cong môi.

Lý Lạc hít sâu một hơi, khuôn mặt trắng bệch, để không xuất hiện dị trạng y liền cố gắng đứng thẳng người, làm cho cơ thể không khỏi cứng ngắc. Thấy tình trạng của y, Hi Nguyệt muốn nhanh chóng giải vây, nhưng khi chạm tới ánh mắt "đừng" của Lý Lạc, cô chỉ biết nghẹn họng đứng đó.

"Tôi đưa Hi Nguyệt về trước, sau đó sẽ đến gặp anh" Âm thanh có phần trúc trắc tổ cáo lên cảm xúc lúc này của y.

"Cô ta không có chân?" Nói xong Tiêu Vũ liền nhìn chăm chăm vào chân Hi Nguyệt, dọa hai chân cô run lên.

"Tôi có chân, tôi tự về được" Mami! Thế giới này thật đáng sợ, con muốn về Trái Đất, huhuhu

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nguy hiểm

Câu trả lời của Hi Nguyệt dường như rất vừa ý Tiêu Vũ, hắn không tiếp tục nhìn cô nữa mà quay qua nhướn mày cong môi với Lý Lạc, chờ đợi.

Lý Lạc không còn cách nào đành thở dài, buông lỏng người dùng về mặt nhợt nhạt nói: "Xin lỗi!"

Hi Nguyệt xua tay nói: "Không có gì, anh về trước đi, tôi bắt taxi là được" Nói xong cô liền nhìn chăm chăm vào y, hất nhẹ cằm về phía đồn cảnh sát.

Lý Lạc lắc đầu cười khỏ, thấy vậy cô liền trầm mặc không miểng cưỡng y, dù gì đây cũng là chuyện cá nhân, có lẽ Tiêu Vũ cũng sẽ không làm gì quá đáng.

Nhìn bóng dáng cao gầy từ từ xa của Lý Lạc, Hi Nguyệt chỉ có thể thở dài lẩm bẩm: Ngược a, thật ngược.....

Hiện tại cũng xế chiều, đèn cảnh sát vẫn như cũ, im ắng quỷ dị, Hi Nguyệt rùng mình bước nhanh trên đường... Móa! Đi xa vậy mà một cái xe taxi cũng không có!!!

Đùa nhau à?

Không phải vừa rồi còn tụ một dãy ở đây sao? Chả lẽ cô nhìn nhầm?

"Oa oa oa oa...."

Phía trước hình như có một đứa trẻ đang khóc, Hi Nguyệt chớp chớp hai mắt, đúng là một đứa trẻ nha, sao lại ngồi bên đường mà khóc?

Lòng bao dung của mẹ nổi lên, cô liền nhanh chân đi về phía đó xem. Đến nơi thì phát hiện đây là một bé gái tầm 6 7 tuổi, người nồn nộn mặc chiếc đầm hồng tím nhìn vô cùng đáng yêu. Thấy Hi Nguyệt lại gần, cô bé chột nín khóc, chăm nhìn cô.

"Ách...em không sao chứ?"

"Em không về được nha" Cô bé vẫn cứ nhìn vào mắt Hi Nguyệt mà nói.

"Nhà em ở đâu nha? Em có nhớ số điện thoại của ba mẹ không?" Hi Nguyệt quan tâm hỏi.

Cô bé lắc đầu rồi chỉ về một con hẻm cách đó không xa, nói "Em chỉ nhớ muốn về nhà là phải đi con hẻm đó.... Chị dẫn em về được không, em sợ".

"Được nha..."Hi Nguyệt vui vẻ nhận lời. Cô nắm tay cô bé hướng về phía con hẻm mà không để ý khuôn mặt cười lên đầy quái dị của đứa trẻ.

Đi được một đoạn thì gặp ngã ba, cô liền dừng lại hỏi tiếp: "Em còn nhớ đi đường nào nữa không?"

Cô bé không hề trả lời mà chỉ chăm chăm vào phía trước, thấy lạ cô liền nghiêng người qua thì đột nhiên cô bé cười rộ lên "khanh khách..." vô cùng thích thú. Khiến cho Hi Nguyệt không khỏi giật mình về phía sau.

Thấy biểu cảm của Hi Nguyệt, cô bé liền hást cằm, đặt tay ra khỏi cô rồi chạy về một con hẻm khác.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, cô còn không kịp suy ra vấn đề nha, đứa bé này rốt cuộc làm sao vậy? Đột nhiên ngấm lại toàn bộ quá trình, cô không khỏi ôm ngực, trợn mắt mắng trong lòng "lẽ nào gặp quỷ?". Nếu là trước kia chắc cô sẽ không tin vào mấy chuyện ma quỷ, nhưng giờ trải qua quá trình xuyên việt, cô không thể không tin vào chuyện siêu nhiên được.

"Hắc hắc... quả thật rất đẹp" Một âm thanh có phần bí ối vang lên từ con hẻm đối diện. Một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt hèn mọn bước ra.

Ánh mắt của gã thật sự khiến cô không thoải mái, Hi Nguyệt nhận thấy nguy hiểm liền quay lại phía sau muốn bỏ chạy. Thì đằng sau cô từ lúc nào đã xuất hiện thêm hai gã đàn ông khác.

Rồi con hẻm kế bên cũng từ từ tràn ra một tên hai tên ba tên, chúng dần dần ép cô vào giữa ngã ba. Hi Nguyệt cảm thấy chân mình sắp nhũn ra tới nơi rồi.

Sau lưng người đàn ông hèn mọn còn tuôn ra hai tên khác nữa, vậy tổng cộng là tám nha. Được rồi, vào lúc nguy cấp vậy cô còn thời gian đếm đầu người, cô cũng phục cô luôn.

Gã đàn ông hèn mọn hình như là kẻ cầm đầu, gã bước lên phía trước, dùng ánh mắt dâm tà nhìn cô. Hi Nguyệt co rúm lại lấy hai tay ôm chặt hai vai la lên "Cướp của nha".

"Ông không những cướp của mà còn cướp sắc" Gã hắc hắc cười nói.

Hi Nguyệt ngớ người, ặc...được rồi, giờ cô cũng là mỹ nhân nha.

Cô nhẹ giọng hỏi: " Các người muốn....tiền gian hậu sát hay tiền sát hậu gian?"

{* Tiền gian hậu sát: Hiếp trước giết sau. }

{*Tiền sát hậu gian: Giết trước hiếp sau. }

Đám người "....."

Đây là người bình tĩnh nhất mà từ trước tới nay bọn gã gặp.

Gã cầm đầu cười lạnh: "Muốn câu giờ?" Gã không ngu!

Đừng tưởng làm ngoài mặt cô bình tĩnh, chứ thật ra trong lòng cô đã nổi gió lốc từ lâu rồi. Móa! Thật ra khi cô bé kia vừa cất giọng cười, cô đã nhanh tay đề phím số một trên điện thoại gọi cảnh sát, vì an nguy cho nên trước giờ cô vẫn luôn có thói quen lưu số điện thoại báo nguy là phím một, chỉ cần đề mạnh lên phím một thời gian là điện thoại sẽ tự thực hiện cuộc gọi. Bây giờ chắc cảnh sát cũng đang nghe bọn họ đối thoại đi.

Hi Nguyệt hít sâu, cười mỉa với gã "Không nha"

Gã đang ông như bị định trụ, một lúc sau gã mới kịp phục hồi tinh thần, mắng "yêu tinh" rồi dùng ánh mắt tham lam nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nguy hiểm 2

Lão Thử tên thật là Đại Hùng (gấu lớn), gã lớn lên giống như cái tên mà cha mẹ đặt cho, thân hình cao lớn, vai rộng chân dài, nhưng khuyết điểm duy nhất chính là khuôn mặt rất đáng kinh, ngũ quan của gã giống như con chuột vậy: mắt nhỏ mũi nhọn, răng hô tai to tròn vươn ra sau. Từ nhỏ gã luôn bị mọi người xung quanh kinh bỉ, lớn hơn chút nữa gã liền bỏ học đi dạo du với đám côn đồ, lúc sau ngẫu nhiên cứu được một vị có thể lực trong hắc bang liền đi theo người đó làm chân sai vặt, bên dưới cũng có vài thuộc hạ. Tuy làm côn đồ nhưng lại có người chống lưng phía sau cho nên ít ai dám đến trêu chọc gã.

Cách đây mấy hôm, có người đến tìm gã nói rằng có một vụ giao dịch rất có giá trị, nếu làm xong gã chẳng những có một vị mỹ nhân tuyệt thế bồi bên cạnh mà còn có thêm tiền tiêu vật. Lão Thử ở trong hắc bang đã lâu, làm gì tin rằng trên đời này có một chiếc bánh đột nhiên từ trên trời rơi xuống, gã liền phái anh em đi điều tra, sau khi nhìn thấy ảnh của vị mỹ nhân ấy. Gã liền không chần chừ mà đồng ý giao dịch.

Hi Nguyệt nhìn gã đàn ông không ngừng tiến lại gần mình, trong lòng càng buộc chặt, cô sợ hãi lui về phía sau, lui được một đoạn thì cảm nhận như mình đụng phải một bức tường, ngược mặt lên thì ra đó không phải "bức tường" mà là lồng ngực của một kẻ cao lớn mặt rất hung ác. Hi Nguyệt bị dọa sợ toan muốn chạy, nhưng cô chưa kịp bước chân thì đã có người từ đằng sau bẻ cánh tay phải của cô, cơn đau nhức khiến cho Hi Nguyệt càng thêm tỉnh táo, khi cô kịp phản ứng thì đã phát hiện túi xách của mình đã bị một tên đàn ông khác cầm lên, trên tay hắn còn nắm chiếc điện thoại của cô, thấy điện thoại, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra ướt hết lưng cô.

Nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô, lão Thử càng cười to đắc ý.

"Mỹ nữ, biết vì sao cảnh sát vẫn chưa đến không?" dừng một chút lão Thử liền nói tiếp "Bởi vì họ không nhận được điện thoại của cô nha, ha ha".

Nghe xong lời của gã, khuôn mặt bình tĩnh của cô liền có dấu hiệu nứt ra, nhưng cô cố gắng áp chế nó xuống, chịu đựng cơn đau từ cánh tay truyền tới, cắn răng hỏi "Vì sao không nhận được?"

Lão Thử cười hắc hắc hai tiếng, sau đó vẫy tay với một người đàn ông thấp bé đứng phía sau gã, người đó lập tức cầm ra một thiết bị giống như thiết bị tiếp sóng wifi, Hi Nguyệt mơ hồ suy ra chân tướng, chưa kịp mở miệng thì lão Thử đã cướp lời: "Thiết bị nhiễu sóng nha, mỹ nữ".

Đột nhiên có thêm một người đàn ông cao lớn đi lại phía bên trái cô, không nói hai lời liền chế trụ cánh tay trái cô, nghĩa là hiện tại cô bị hai người đàn ông cao lớn kẹp chặt hai bên, họ dễ dàng xách cô lên như xách một con gà, Hi Nguyệt cảm thấy chân mình sắp không còn tiếp xúc với mặt đất nữa rồi. Thấy cô như vậy, lão Thử gạt gù muốn tiến đến, bốn gã đàn ông còn lại cũng tiến đến, vây thành một vòng tròn nhỏ.

"Mỹ nữ, phải lấy của cô một thứ nha" lão Thử quét mắt một vòng trên người Hi Nguyệt, sau đó tầm mắt liền dừng trên cổ cô.

Hi Nguyệt:???

Không dư lời, gã nhanh chóng đi về phía cô, vươn tay muốn vạch cổ áo cô ra.

"Bốp" thuận theo lực đạo của hai người kẹp chặt cô, Hi Nguyệt liền cong hai chân lên, treo lơ lửng trên không dùng toàn bộ sức lực đập bay lão Thử. Hai kẻ giúp cô tạo thế ngờ ngạc nhìn lão đại nhà mình bị đập cho ngã ngồi trên mặt đất, không chỉ riêng bọn gã, những người còn lại bị dọa cho ngây người.

Chỉ có Hi Nguyệt là tiếc nuôi thở dài, haizzz, chỉ đập trúng bụng, nếu hạ chân một chút nói không chừng có thể đập nát "tiểu đệ đệ" của tên đó.

Lão Thử bị đau đến nổi điên, gã từ trên mặt đất đứng dậy, vẻ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm vào Hi Nguyệt, nhưng gã nhanh chóng bình tĩnh lại, khuôn mặt lại treo lên nụ cười đáng kinh, cười đến sung sướng.

Hi Nguyệt:????

Mẹ ơi! Tên này là một cái M* sao?

[*: SM]

"Ông đây thích nhất là thuần hóa loại mèo hoang như cô em, rất kích thích" lão Thử bình luận một câu.

Hi Nguyệt: "....." Kích thích mẹ nguoi!!!!

Gã ngược mắt ra hiệu cho đàn em, hai kẻ kẹp cô liền hiểu ý, bọn hắn dùng chân khóa hai chân cô lại, hiện tại cô không khác gì một con chim sẻ ở trong lồng ngực người khác muốn làm gì thì làm.

Thấy cô không còn khả năng công kích, lão Thử liền nhanh chân tiến đến trước mặt cô, dùng bàn tay đen đúa vói vào trong chiếc cổ trắng nõn, từ trong đó móc ra sợi dây chuyền đặc biệt, không chần chừ gã liền dặt nó ra khỏi cổ cô.

Sợi dây chuyền vừa rời khỏi, Hi Nguyệt cảm thấy thân thể mình như mất đi sự sống, cơ thể mệt mỏi, một cổ buồn nôn xông thẳng lên khiến sắc mặt cô liền thêm trắng.

Lão Thử lấy được sợi dây liền đầu ra trước mặt ngắm nghía, sau đó trầm trở khên hai tiếng rồi đút vào túi quần. Hi Nguyệt không thể làm gì hơn là tro mắt nhìn dây chuyền của mình biến mất trong túi quần của tên đàn ông đáng kinh trước mặt.

Cất xong sợi dây, gã liền vỗ tay hô "Làm xong" sau đó tà tà liếc mắt nhìn Hi Nguyệt, khiến lông tóc cô lẩn nhả dựng đứng lên.

"Mỹ nữ, hay chúng ta chơi một trò chơi đi, đảm bảo cô em sẽ rất thoải mái" Gã vừa nói vừa dùng ánh mắt nóng rực quét khắp cơ thể cô.

Hi Nguyệt gian nan phát ra tiếng "Choi..chơi gì?" Làm ơn có ai đi qua đây dùm cái, không phải kịch bản tới đoạn này thường có thiếu hiệp tới cứu trợ sao? Sao tới lượt cô cả cái bóng cũng không thấy?

"Không bằng chúng ta 9p đi, cô em phục vụ tám người bọn anh, làm tốt anh thả em đi, hắc hắc..." Nói xong gã không quên liếm liếm khóe miệng, những người còn lại cũng bắt đầu cười kinh lên.

Đậu xanh rau má!!!

Hi: Ta có xu hướng ngược nữ chính nha, tạo một chút bi kịch có thể giúp HN sau này cứng cáp hơn, haizzz

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cậu bé xinh đẹp

Đại ca, chơi lớn rồi, sẽ chết người đó: Hi Nguyệt rít ngào trong lồng. Nhưng ngoài mặt cô lại cố tỏ ra trấn tĩnh, tìm cách thương lượng.

"Đại ca, hay chúng ta chơi trò khác đi, hi hi?" Về mặt lấy lòng.

"Mỹ nữ, chả lẽ cô em chê đây ít người quá" lão Thử cười tít mắt hỏi.

Hi Nguyệt: "....." Không không..

"Mỹ nữ, anh đây chờ không nổi nữa rồi..." gã xoa xoa hai tay tiến đến, những tên xung quanh cũng bắt đầu chuyển động, trong đó có một tên thậm chí còn lấy ra một chiếc camera. Thấy camera, đồng tử cô lập tức co rút lại, cô cố ngăn vùng vẫy, nhưng tiếc là cả người cô bị kẹp cứng lại, nhúc nhích cũng không xong.

Hi Nguyệt chỉ có thể tro mắt nhìn bàn tay xấu xí tới gần mình, tuyệt vọng khi thấy lão Thử cầm cổ áo cô muốn xé nát nó ra.....

Xé nát.....

Xé.....

Xé.....mẹ nó không ra!

Lão Thử "....."

Bọn đàn em "....."

Hi Nguyệt "....." Đại ca, anh xem quá nhiều phim truyền hình rồi!

Cổ áo gã cầm là áo khoác bò dây kéo rất dày của cô, có dùng kéo hay dao thì cũng phải mất một thời gian mới có thể làm nó rách, cái tên này lại dùng tay không xé, tưởng mình là supermen?

Quá mất mặt, lão Thử len lén lau mồ hôi, sau khi lấy lại tinh thần, gã lập tức đứng thẳng người, ra hiệu cho đàn em xung quanh: "Cùng lên".

Ngay khi Hi Nguyệt cảm thấy ánh sáng xung quanh mình sắp biến mất, thì đột có tiếng chuông điện thoại reo lên, phá vỡ bầu không khí áp bức.

???? Không phải có thiết bị nhiễu sóng sao, thế quái nào lại có tiếng chuông điện thoại?

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của cô, lão Thử tốt bụng giải thích "Mỹ nữ, điện thoại bọn anh đều có chuẩn bị, thiết bị này không ảnh hưởng đến điện thoại của bọn anh, hắc hắc....?"

Người nói chuyện điện thoại là một người đàn ông rất cao, thân hình gầy gò, sau khi cúp máy gã liền đến bên lão Thử, nói nhỏ gì đó, vẻ mặt lão Thử hưng phấn lên, ý cười càng thêm d*m đ*ang. Gã quay qua nói với Hi Nguyệt:

"Xét thấy cơ thể của em chắc chịu không nổi tám người bọn anh, vì vậy anh đây sẽ đưa đến đây một cái đồ chơi cùng cô em phối hợp, ha ha....."

????

Khoảng mười phút trôi qua, chuông điện thoại lại một lần nữa reo lên, sau khi bắt máy gã cao gầy liền gạt đầu, sau đó quay lại nói với lão Thử: "lão đại, tới".

Gã vừa dứt lời, trong một con ngõ âm u xuất hiện tiếng động lạ, Hi Nguyệt cố ngán mở to mắt để nhìn rõ hơn, còn đám người xung quanh đều nhìn không được cười rộ lên.

"Đến rồi, mặt ngọt"

Một bóng người gầy yếu dần dần xuất hiện, Hi Nguyệt không thể tin mà trừng lớn hai mắt, đó là một cậu bé tầm 13 14 tuổi, thân hình gầy teo, nhưng gương mặt lại vô cùng tinh xảo, làn da rất trắng nếu bỏ qua những vết bầm tím trên đó. Cậu bé mặc chiếc áo somi cụt tay, chiếc quần đùi xanh lam, nét mặt u buồn. Cô nhìn không được cảm thán trong lòng: Đứa bé này thật đẹp!

Cậu bé mới bước ra khỏi con ngõ thì lão Thử đã nhanh chóng kéo cậu lại đây, động tác vô cùng thô lỗ. Nhìn cậu bé lại gần, Hi Nguyệt phát hiện trên cánh tay, cẳng chân của cậu có vô số vết bầm có mới có cũ, trong lòng cô lập tức xuất hiện cảm giác phần nộ.

Lão Thử quàng tay qua vai cậu bé, cười nói: "Mỹ nữ, thế nào? có phải là cực phẩm không"

Hi Nguyệt tức giận hỏi: "Cậu bé này là sao?"

"Cha nó thiếu nợ bọn anh, không có tiền trả liền bán nó cho bọn anh làm đồ chơi" Nói xong gã không quên xoa xoa bả vai cậu bé.

"Cầm thú, nó chỉ là một đứa bé, đứa bé" Mắt Hi Nguyệt hiện lên đốm lửa, lũ người này...thật quá ghê tởm!

"Cô em, cầm thú hay không thì lát nữa cô em sẽ biết, có nợ phải trả, đây là chuyện hiển nhiên" Gã ta cười hi hi rồi chuyển bàn tay đen đúa xuống mông cậu bé, nắn bóp, sau đó ghê tởm cảm thán "Cái mông này xài rất tốt, bọn anh xài lâu vậy rồi mà còn rất chặt, hắc hắc....".

Nhìn động tác của gã, cô hận không thể tiến lên giết chết gã, nhưng hiện tại cô cũng sắp giữ không nổi mình thì có tư cách gì qua cứu cậu bé. Hi Nguyệt tuyệt vọng ngửa mặt lên trời, sau đó lạnh nhạt phun ra một câu.

"Các người không sợ quả báo?"

"Thời giờ ai còn tin mấy chuyện đó." Một trong bọn đàn em lên tiếng, gã vừa dứt lời, xung quang cũng tràn ngập tiếng cười bi ối.

Tin, hay không tin? Tất nhiên là tin, cô tin trên đời này có thần, vì cô đây là một nhân chứng sống!

Thấy cô trầm mặc không nói, lão thử liền mở miệng " Cô em, đời này còn có trắng có đen, ngoài kia bao nhiêu chuyện ản trong tối, cô em quản được hết? Anh đây tuy học không nhiều, nhưng so với các người thì hiểu biết đạo lý hơn đây".

"Cô em, không cần để tâm, rất nhanh cô em sẽ hiểu" Nói xong gã nhìn không được đẩy cậu bé bên cạnh cho bọn đàn em, sau đó đi đến trước mặt cô, thuần thục kéo dây kéo áo khoác cô xuống.

Hi Nguyệt cắn răng nói "Các người chắc chắn sẽ bị bắt, sẽ không có kết cục tốt"

Lão Thử dùng một chút rồi tiếp tục chuyển động tay, gã không quên nói: "Đám chó săn cảnh sát đó thì làm được cái gì, bắt anh? Kiếp sau chưa chắc đã làm được".

"Ồ!! Không cần kiếp sau đâu" Một giọng nói cà lơ cà phát không tiếng động vang lên sau lưng bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thanh Lãng

"Ồ!! Không cần kiếp sau đâu" Một giọng nói cà lơ cà phát không tiếng động vang lên sau lưng bọn họ.

Cả đám người đồng loạt quay đầu về phía sau, nhìn về hướng phát ra giọng điệu thiếu đánh. Hi Nguyệt tròn tròn con mắt, đáy lòng run rẩy: Giọng nói này, đây đây.....lão Tiền? Giọng nói này, ngữ điệu này, hoàn toàn y chang với ông anh họ Thịnh Anh nhà cô, rốt cuộc là sao?

Hi Nguyệt ngẩng cao đầu lên cao, cổ xoi qua từng ke hờ giữa đám người để nhìn người vừa mới nói, nhưng cô xoi nửa ngày cũng xoi không được, móa!

Lão Thử sắc mặt biến đen, tức giận nhìn về phía người thanh niên đứng dựa vào bức tường đối diện 'hiện trường', anh mặc một chiếc áo khoác da đen, đầu tóc ngắn chải gọn, khuôn mặt anh tuấn, hai chân bắt chéo, cả người dựa hẳn sau tường, một tay đút vào túi quần, một tay cầm chiếc điện thoại quơ quơ, dáng vẻ như đang đi du lịch.

Bộ dạng này của anh, hoàn toàn chọc giận đám người trước mặt.

"Mẹ nó, nhãi ranh từ nơi nào tới, mày biết đây là địa bàn của ai không?" Lão Thử lạnh mặt quát.

"Nha"

"Bộ dạng không tồi, muốn tham gia?"

"Nha"

"Mày dám kinh ông, muốn chết?"

"Nha"

"....."

Cái tên đầu muối không ăn này, tức chết già, aaaa!

Lão Thử xanh mặt hướng về bọn đàn em hất hất cái đầu, nhận được chỉ thị, năm gã đàn ông còn lại tản ra, có xu thế vây quanh người thanh niên. Đám người này đi ra, cô rốt cuộc cũng nhìn thấy ân nhân của mình, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt của ân nhân, Hi Nguyệt như bị điểm huyết, cô ngậy người nhìn chăm chăm về phía anh, bộ dáng không thể tin nổi.

Lão Tiền, anh như thế nào lại ở đây?

Cô ngây ngốc mà nhìn, nhìn anh cười nhạt hướng về phía đám cận vệ khiêu khích, nhìn anh dùng tay nắm lấy tay nắm của một tên, dùng chân đá bay một tên,.....Cho đến khi hai kẻ bám trụ cô gia nhập vào cuộc chiến và hoàn toàn bị đánh nằm đo đất, cô vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Một bóng người chặn ngang tầm nhìn của cô, không ai khác chính là người vừa mới từ trong 'chiến trường' bước ra, đầu tóc anh có chút lộn xộn, khoe miệng út thanh, quần áo xộc xệch, nhưng so với đám người nằm trên đất kia thì vẫn còn tốt chán, đối diện với ánh mắt chứa đầy ý cười kia, cô nhin không được rụt rụt cổ.

"Cô...không sao chứ, cái tư thế này... ha hả?"

Không sai, tư thế bị hai gã đàn ông bám trụ vẫn được cô giữ nguyên, còn người phối hợp thì đã nằm đo đất, cho nên có thể nói....bộ dáng bây giờ của cô trong rất buồn cười.

"Hi hi, tề người rồi đi, có cần tôi đỡ không" Người thanh niên vươn tay muốn đỡ lấy cô thì bất ngờ bị cô nhào vào lòng ngực, lực đạo rất lớn, lòng ngực anh giống như bị chày đập, nếu không phải đây là lần đầu tiên gặp mặt thì anh đã nghi ngờ không chừng trước kia mình đã từng đắc tội với cô gái này rồi đi.

Chưa kịp mở miệng thì đã bị một trận âm thanh dọa ngốc, cô gái trong ngực anh không ngừng ngào lên, khóc vô cùng thương tâm.

"....."

Cô cứ nghĩ vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy được khuôn mặt của người thân mình, đến thế giới này cô độc một mình chống chọi, luôn cố ép khó chịu cùng ừ khua xuống đáy lòng, lúc nào cũng diễn bộ dáng mình rất thoải mái, mình rất kiên cường.... nhưng không ai biết cô muốn phát tiết như thế nào. Cho đến khi nhìn thấy người này, cô thật sự không nhịn nổi nữa, mang bao nhiêu khó chịu cũng ừ khua phát tiết ra hết, cho dù cô biết người này vốn dĩ không phải anh cô nhưng cô vẫn muốn sà người vào lòng anh, tìm kiếm sự an ủi.

Cố Nguyên bắt đầu dĩ vưu về sống lưng của người trong lòng, có lẽ là do sợ hãi quá đi, anh thở dài một hơi nhưng vẫn không đẩy cô gái ra.

Hai người cuối cùng cũng tách ra trong tiếng reo của xe cảnh sát, mà khi cảnh sát vừa xuất hiện, Hi Nguyệt cũng thành công ngắt đi.....

Tỉnh lại đập vào mắt là gian phòng màu trắng quen thuộc, trong lúc cố gắng nhích nhích cơ thể muốn ngồi lên thì có một bàn tay đã nhanh chóng đỡ lấy vai cô, giúp cô lấy gối chèn phía sau lưng, sau đó dịu dàng hạ tay giúp cô thoải mái dựa vào.

Đang chuẩn bị nói tiếng cảm ơn thì cửa phòng bệnh liền mở, đi vào là một người nam nhân mặc cảnh phục, khuôn mặt anh tuần sắc bén, cả người tản ra khí thế cường hãn, làm cho cô một lần nữa muốn ngắt đi.

Đang lúc Hi Nguyệt rên khò trong lòng thì một giọng nói đầy ý cười vang lên trên đầu giường bệnh: "Dục, đừng dọa người vậy chứ!"

Hi Nguyệt lập tức quay cổ qua, đập vào mắt là khuôn mặt không thể quen thuộc hơn, cô ôm bụng, nước mắt bùm bùm chuẩn bị rơi. Người thanh niên nhìn thấy đôi mắt hồng hồng kia, lập tức nhảy dựng lên: "Bà cô, đừng khóc đừng khóc, đứa bé của cô vẫn ổn". Má ơi, có ai hiểu thấu lòng tui không, bị tiếng khóc như heo chọc tiết tra tấn một buổi, giờ lại tiếp tục, ai mà chịu cho nổi,.....

"Ưông tiểu thư!!!" Giọng nói nam tính khí thế mười phần vang lên, hoàn toàn chặn đứt đường chảy nước mắt cô, Hi Nguyệt bị giọng nói đột ngột vang lên dọa sợ ngây người.

Phát hiện mình hơi thất thố, nam nhân mặc cảnh phục thu hồi khí tràng, giọng nhẹ hơn: "Tôi là Cảnh Dục, cảnh sát thuộc bộ Quốc Phòng An Ninh Quốc Gia"

"Tôi là Cố Nguyên", thanh niên đầu giường cũng tự giới thiệu.

"Cảm ơn anh" Lấy lại bình tĩnh, Hi Nguyệt chân thành cảm tạ Cố Nguyên.

"Thật ra là chúng tôi nên nói, thành thật xin lỗi..." Cảnh Dục cúi đầu xin lỗi làm cô cảm thấy bối rối, tình huống này là sao? không phải bọn họ cứu cô sao?

Sau khi nghe lời kể của họ, cô dần dần hiểu ra, cảm giác bị người ta hù, thật là ha hả.... Kẻ chống lưng cho lão Thử là một ông trùm của một tổ chức mafia, bắt lão Thử, chính là đánh cho đám người đó một gậy cảnh cáo, mà cô...chỉ là pháo hôi giúp tình tiết chạy nhanh hơn thôi....

"Làm sao các người biết bọn họ sẽ bắt tôi, còn biết thời gian địa điểm?" Hi Nguyệt đưa ra nghi hoặc.

"Có người muốn lấy cô để đổi một thứ, sau đó người của chúng tôi báo lên, vì thế mấy ngày trước chúng tôi đã cho người theo dõi cô"

"Thứ gì?" Cô nhăn mày tiếp tục hỏi.

"Là nó" Cố Nguyên thanh thật móc từ trong túi ra một đồ vật, thả vào tay cô, anh tiếp tục nói "Vật về chủ a"

"....." Lấy đồ của cô còn dùng cô để đổi, logic kiểu gì vậy?

Nắm chặt sợi dây chuyền, cô tò mò hỏi tiếp "Các anh nếu đã có tình báo trong đó, vì cái gì không thu thập chứng cứ rồi bắt chúng lại.?" Hà tất gì kéo cô vào luôn chứ....

"Cái này..." Cố Nguyên do dự trả lời.

"Được rồi được rồi, bí mật quốc gia a" Hi Nguyệt xua xua tay bộ dạng hiểu rõ.

"Không phải.....người tình báo, là cậu bé kia" Nói xong anh liền chỉ tay về phía sau lưng cô, giờ phút này cô mới để ý, thì ra phòng bệnh này không chỉ có một mình mình. Giường bệnh kế bên không ai khác chính là cậu bé bị đám cận vệ kia đùa giỡn. Hiện tại cậu ngồi một chỗ, đắp chăn qua eo, yên tĩnh nhắm mắt nhìn xuống.

Nhìn thấy cậu, hô hấp cô không khỏi cứng lại, nhớ tới sự tình trước kia, sự căm phẫn cùng đau lòng cứ thế lan tràn ra, cô quay phắt lại nhìn Cảnh Dục, khí thế nói "Đám khốn kia nhất định phải chịu sự trừng phạt thích đáng".

Cảnh Dục gật đầu coi như đáp lời cô.

"Giường số hai, phòng bệnh 205 chuẩn bị ra ngoài chụp X-quang": cô hộ lý đi đến thông báo đánh vỡ sự trầm mặc. Nhìn Cảnh Dục dẫn theo cậu bé ra khỏi phòng bệnh, cô liền triệu Cố Nguyên nói: "Chuyện của cậu bé đó.....tôi có thể được biết không".

Cố Nguyệt gật đầu nói: "Cậu bé tên là Thanh Lăng, năm nay 16 tuổi, hai năm trước bị cha ruột mình đẩy cho lão Thử, cách đây nửa năm, cậu bé tìm được cách liên lạc với chúng tôi, vốn dĩ ban đầu muốn đưa cậu thoát ra khỏi đó, nhưng cuối cùng cậu ấy không đồng ý, sau một thời gian, cậu bé lại liên

lạc với chúng tôi kèm theo một ít bằng chứng, chuyện của cô là do cậu bé thông báo".

16 tuổi, cơ thể gầy yếu đó, nếu nhìn bên ngoài chỉ mới như 13 14 tuổi, càng nghĩ lòng ngực cô càng thêm khó chịu.

Hi Nguyệt áp chế khó chịu trong lòng, hỏi tiếp: "Vậy bây giờ ai sẽ chăm sóc em ấy"

"Chỉ có thể gửi cậu ấy tới trại mồ côi" Cố Nguyên trầm mặc trong chốc lát rồi mới mở miệng.

Nghe câu trả lời từ anh, Hi Nguyệt yên lặng một chút như đang suy nghĩ điều gì, một lúc sau cô ngẩng mặt lên đối diện anh, nói: "Tôi muốn nhận nuôi Thanh Lăng, có thể chứ?"

Rất lâu rất lâu về sau, Cố Nguyên nhìn không được hỏi cô: Lúc trước có hối hận khi nhận nuôi Thanh Lăng hay không.

Hi Nguyệt nhẹ nhàng mỉm cười, nói: Không hối không hận, cho dù thời gian có chảy ngược lại, thì ta vẫn sẽ làm như vậy, trở thành chỗ dựa cả đời cho hắn, vì hắn cũng là vì ta.....

Hi: Nam chính đã xuất hiện, nha nha, mọi người thử đoán đi, là ai a!!

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Phiên ngoại Thanh Lăng

Ta gọi là Thanh Lăng, từ lúc sinh ra cho đến khi có nhận thức, ta không biết mẹ mình là ai. Ta sống chung với một người cha nát rượu, ham mê cờ bạc.

Từ nhỏ ta đã nhận ra mình khác với mọi đứa trẻ khác, ta có một khuôn mặt khiến cho mọi nam nhân điên cuồng, nữ nhân mơ ước. Khuôn mặt này là ngọn ngành bất kham mà ta phải chịu sau này.

Năm ta mười tuổi, cha ta liền áp ta trên giường, ta trở thành một công cụ cho ông ta phát tiết. Năm ta mười bốn tuổi, ông ta đem ta gán nợ cho bọn xã hội đen, trở thành đồ chơi của chúng.

Dơ bẩn, ghê tởm suốt năm năm. Ta được giải thoát, đó là khi kiếp nạn của nhân loại bắt đầu, mặt thế giáng lâm. Năm đó ta mười chín tuổi.

Cứ ngỡ như ông trời vẫn còn một chút thương hại với ta, cho ta chết đi trong kiếp nạn này, trở thành quái vật cắn xé lũ đã hành hạ ta. Nhưng không, ta vẫn sống sót. Đám người đó có kẻ biến thành quái vật, có kẻ chạy trốn, bọn chúng vứt bỏ ta.

Ta cầm thanh thép thật dài thật dài, đâm từng nhát từng nhát xuống đầu chúng cho đến khi sọ não của chúng nát như tường cà. Ta ngồi xuống mức từng đám "trương" đó lên, nhìn ngây ngô cười, nhưng ta không biết sao nước mắt ta lại chảy xuống.

Ta và thanh thép đồng hành đi hết nơi này đến nơi khác, tạo ra vô số tương cà màu sắc khác nhau, cho đến khi một thứ gọi là dị năng giả xuất hiện. Cuộc du hành của ta liền dừng lại.

Ta bị một kẻ được xem là một thủ lĩnh căn cứ nhận làm con nuôi, ta thắc mắc ta chỉ là người bình thường, sao ông ta lại coi trọng ta. Cho đến khi ông ta liền mang ta vào một căn phòng có chiếc giường rất lớn....

Ta hận, chỉ vì cái khuôn mặt ghê tởm này!

Một ngày, ta dựa vào lòng tin của kẻ thủ lĩnh liền lên ra ngoài, cầm lấy cục đá có đầu sắc nhọn, mỉm cười rạch nát khuôn mặt của mình, ta rạch, ta rạch, rạch cho đến khi mặt ta chỉ toàn máu....

Tên thủ lĩnh vứt ta ra ngoài căn cứ để ta tự sinh tự diệt, ta nhắm mắt lại, mặc kệ đám quái vật ghê tởm lao về phía mình.

Ta chờ, nhưng không thấy cái chết xảy ra. Khi mở mắt, ta thấy một hình ảnh cả đời không bao giờ quên. Một nữ nhân mặt bộ đồ da bó sát màu đen, tóc dài cột cao, xung quanh nữ nhân ấy là hàng chục trụ băng đang lơ lửng, những trụ băng này lập tức rời khỏi nữ nhân, đâm vào đầu đám quái vật xung quanh. Ta biết, đây là một dị năng giả hệ băng. Cô ấy đã cứu ta, là thiên thần của ta.

Về sau, ta lại biết, thiên thần tên là Hi Nguyệt, cái tên nam nhân đội trường kia kia từng là chồng cô, cái cô gái vô cùng xấu xí khác là người yêu hiện tại của anh ta. Ta không hiểu, vì sao cô ấy lại để người khác bên chồng mình?

Bọn họ giữ ta lại một ngày, nhưng không mang theo ta, nữ nhân xấu xí kia nói rằng ta không có dị năng, là đồ bỏ, ta hiểu.

Khi chia tay, thiên thần liền bỏ lại cho ta một balo đầy thức ăn và nói rằng "Phải sống sót!". Ta nhớ

Nhưng ông trời lại đùa ta, lúc ta muốn chết ông ta để ta sống, lúc ta có nghị lực sống ông ta lại muốn ta chết. Nhìn cánh tay có vô số vết cào đang chảy ra máu đen, ta tuyệt vọng.

Nhưng ta không cam tâm!

Ta đã chết, nhưng không phải hoàn toàn. Ta trở thành một phần của lũ quái vật, nhưng ta có trí nhớ của nhân loại. Về sau, ta biết mình gọi là cái gì. Ta, đã thành vua của quái vật. Tang thi hoàng.

Ta trở nên cường đại hơn bất cứ kẻ nào, sau khi sang bằng căn cứ của "cha nuôi", ta liền đi tìm thiên thần của mình.

Nhưng khi ta tìm được những người đó thì thiên thần của ta đã không còn. Những kẻ hại chết cô ấy, đang cao cao tại thượng ở đài vinh quang.

Sau khi phanh thây đôi nam nữ đó ra, ta liền tự sát. Ta hi vọng, lần này ông trời sẽ công bằng với ta, cho ta gặp lại thiên thần của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lãng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thoả mãn

'Cô' Cố Nguyên giật mình hỏi ngược lại? Nha đầu này không phải bị dọa tới choáng rồi đi?

"Đúng vậy" Hi Nguyệt gật đầu khẳng định anh không nghe nhầm.

"Này, cô nên biết rõ tình huống hiện tại của mình rồi ha..." Nói tới đây anh liền ghé mắt qua bụng cô đầy ẩn ý.

Hi Nguyệt cười khỏ, ánh mắt nhu hòa đáp: "Tôi sẽ không làm điều gì mà không suy nghĩ trước sau, anh yên tâm, với lại..."

"Từ khi Thanh Lăng xuất hiện trước mặt tôi, thì tôi đã muốn chăm sóc em ấy..."

Cố Nguyên thờ dài, cười khê: "Thủ tục không phức tạp lắm, tôi sẽ giúp cô"

"Cảm ơn".

"Nhưng mà chuyện này không chỉ có hai ta quyết định là được, cô phải xem thái độ của Thanh Lăng"

"Tôi hiểu, tôi tin mình có thể thuyết phục em ấy" Cô hướng mắt về anh, nhe răng ra cười nói.

Nhìn thấy nụ cười của cô, Cố Nguyên không hiểu sao tìm mình bỗng khựng lại.

Thấy Cố Nguyên đứng hình không nói, Hi Nguyệt liền chớp mắt đánh giá anh, phát hiện anh đang nhìn cô nhưng lại như xuyên qua cô nhìn một người khác.

"A" Phát hiện mình thất thố, anh ngượng cười ngãi đầu. Hi Nguyệt cũng thu hồi ánh mắt tò mò lại, nhưng trong lòng không khê nhú mảy.

Hai người tán gẫu trông chốc lát thì cửa phòng bệnh mở ra, Cảnh Dục và Thanh Lăng quay trở lại.

Thấy thân hình gầy nhỏ nện từng bước nặng nề về giường, mắt Hi Nguyệt không khỏi sáng lên. Cô dùng hết sức bình sinh để tỏa ra ánh hào quang thân thiện, cố gắng cho thẳng bé cảm nhận hơi ấm của mẹ. Nhưng đương sự từ đầu đến đuôi chỉ cúi ngằm mặt, một cái khựng cũng không có, hai chân nhỏ bé đi một mặt đến giường, leo lên, nằm xuống, trùm chăn, động tác liền mạch dứt khoát.

"....." Thật thất bại.

Thấy người nào đó không ngừng tỏa sáng trong tích tắc liền héo ứa, Cố Nguyên che miệng cố nhịn cười.

Hi Nguyệt buồn bã cúi đầu, nhưng sau khi phát hiện một vài âm thanh vụn vặt cổ nén của ai kia, cô liền hưng hăng tròn mắt đe dọa.

Cố Nguyên ngưng cười dơ hai tay lên làm hòa, tuy rằng là cố ý trêu chọc nhưng trong mắt anh lại lóe lên một tia sùng nịch không dễ phát hiện.

Người khác không phát hiện nhưng Cảnh Dục lại thấy rõ ràng, tuy chỉ lóe qua nhưng y vẫn nhận ra được, y cau mày nhìn Cố Nguyên rồi chuyển qua nhìn Hi Nguyệt. Sâu trong đáy mắt y là một mảng tối tăm, còn chứa một ít sát khí.

" A Nguyên, chúng ta đi thôi"

Không đợi Cố Nguyên trả lời, y liền quay qua nói với Hi Nguyệt: "Nơi này chúng tôi sẽ giao lại cho tổ chuyên môn, cô cứ việc nghỉ ngơi, còn nữa, tôi đã liên hệ với số điện thoại mới nhất trong danh sách cuộc gọi của cô, anh ta sẽ nhanh chóng tới đây. Có vấn đề gì cô cứ việc tới tìm tôi" Chữ 'tôi' cuối đặt biệt nhấn mạnh.

"Tôi biết....." Làm như tôi thiếu anh triệu không bằng! Câu sau Hi Nguyệt chỉ nói thầm trong lòng. Cô nhớ mình có đắc tội với anh ta đâu?

"Ây, cũng có thể đến tìm..." Ha ha. Cố Nguyên ngoan ngoan cầm miệng sau ánh mắt khủng bố của Cảnh Dục.

"Đi" Một chữ đầy khí phách.

Cô nhớ không lầm mình là người bị hại chứ không phải tội phạm nha. Khóc TnT!

Thấy đội trưởng nhà mình lại phát bệnh, Cố Nguyên áy náy gật đầu với cô rồi nhanh chân chạy theo vuốt lông cho lão hổ.

Căn phòng nháy mắt an tĩnh lại.

Thật trống trải, haizz, Cô vén chăn bước xuống giường, do nằm lâu nên lúc đầu có hơi loạng choạng, sau khi bình ổn lại cơ thể cô liền nhẹ nhàng di chuyển tới giường bệnh cạnh, ngồi xuống.

Thấy cậu bé nằm quay người đưa lưng về phía cô, trằm chằm kín mít chỉ chừa lại chùm tóc đen nháy ở đỉnh đầu, như con thú nhỏ đang cố gắng nép mình để kẻ địch không tìm thấy. Nhìn thân hình nhỏ yếu được quấn trong chăn nhưng không hề nào che đậy được toàn bộ cái bí ai tự toát ra. Nước mắt Hi Nguyệt lặng lẽ rơi trên ga giường trắng tinh. Cô cố gắng điều chỉnh lại tâm tình, cô gắng để giọng mình không lộ ra điều lạ, nhẹ nhàng đặt bàn tay lên tấm lưng gầy yếu, nhu hòa nói: " Giờ em không còn chịu khổ nữa, hãy để chị che chở cho em".

Thời khắc Hi Nguyệt đặt tay lên, thân hình người trong chăn liền cứng lại, nhưng không ai phát hiện trong một đôi mắt cực kì xinh đẹp kia, hiện ra một tia thỏa mãn.

'Ồ thế giới xa lạ này chị chỉ có bảo bảo và em là hai niềm an ủi, là khát vọng tồn tại của chị, tại sao lại phá hủy nó?!'

'Chị hối hận? Nhưng xin lỗi, tôi sẽ không cho chị hối hận!'

Người nam nhân có làn da tái nhợt, đôi mắt đỏ ầu không thuộc về nhân loại, cười điên cuồng dùng hai tay dính đầy máu tươi bay về phía người con gái đối diện.

Chị! Vĩnh viễn chỉ thuộc về tôi, đừng làm tôi thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Lắng Nghe Em Nói!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.